

ADAMUS® SAINT-GERMAIN

Szárnyak Sorozat

11.Shoud
2018. július 7.

CRIMSON CIRCLE

ADAMUS® SAINT-GERMAIN

10.Shoud
Elhangzott a Bíbor Körben 2018. július 7-én
Louisvilleben, Coloradoban (USA)

Főszerepben:

Adamus® Geoffrey Hoppe csatornázásában
asszisztens: Linda Hoppe

Kérjük, terjessze szabadon ezt a szöveget, teljes egészében, ezen megjegyzésekkel együtt, nem kereskedelmi jelleggel, díjmentesen. Minden egyéb felhasználás írásban jóváhagyandó Geoffrey Hoppe, Golden, Colorado által

Kapcsolatok megtekintése a www.crimsoncircle.com weboldalon

© Minden jog fenntartva. 2018. Geoffrey Hoppe
Golden, Colorado USA 80403

A magyar változatot fordította: Telegdi Ildikó
Szerkesztő és magyar nyelvi lektor: Thomázy Tímea

Shaumbra fotók

További fotók megtekintése [itt](#)

**Hallgassa meg ennek a Soudnak az audioját, vagy nézze meg a videoját angolul
itt [Shoud online](#) vagy nézze meg **MAGYARUL** itt [Magyar Shoud Online](#).**

Adamus® Saint-Germain

11. Shoud

FONTOS MEGJEGYZÉS: Ez az információ talán nem számodra készült kivéve, ha teljes felelősséget vállalsz az életedért és a teremtéseidért.

* * *

Vagyok, Aki Vagyok, Adamus Saint-Germain.

Vegyünk közösen egy jó mély lélegzetet, ahogy elkezdjük a Szárnyak Sorozat utolsó Shoudját! Az energiák itt mindannyiótokkal ma nagyon gazdagok!

Egy kicsit többször jövök be Saint-Germainként, mint általában. Tudjátok Adamus – ahogy ezt Cauldre elmagyarázta – Adamus, az Saint-Germain és ti mindannyian, Cauldre, Linda, mindenki együtt. Nagyon érdekes tudatossági alakítás volt létrehozni Adamust. Olyannak kellett lennie, ami nem nagyon hasonlít a régi Saint-Germain-hez. Az egy célt szolgált. Sok jó információval szolgált, sok-sok évtizeddel ezelőtt. Sok ember még mindig olvassa, még mindig azt követi. De a Shaumbra számára egy kissé másabb dolgot kellett terveznem. Olyat, amiben van egy kis fűszer és kicsit több olyan dolog van benne, amit ti kalóz energiának hívtok,

ami egy kicsikét tiszteletlen. Máskülönben mind elaludtatok volna (néhány nevetés) és ezt ugye mi nem akarjuk.

Tudjátok, hogy hány New Age-es dologban voltatok benne a múltban, ami aztán tényleg álmosító volt? Rendkívül álmosító volt! Sőt, sokszor arra kértek benneteket, hogy csukjátok be a szemeteket. Mi ilyet itt nem csinálunk. Mindenki nyitva tartja a szemét. Tágra nyitjátok a szemeteket, hogy pontosan lássátok, hogy hova tartotok, hogy meg tudjátok élni a tapasztalást. Még azt is, amit ti rossz, szar napnak tartotok, pedig az is micsoda egy tapasztalás! És micsoda történeteket fogtok majd ezekről mesélni a Felemelkedett Mesterek Klubjában?

Szóval Adamus egy gondosan kialakított tudatossági alakítás volt, és egy nap majd egyszerűen csak fel fogjuk robbantani Adamust. Ennyi! Nem lesz többé Adamus. Nem lesz rá szükségetek! A világnak sem lesz rá szüksége, hiszen Adamus helyett ott lesztek ti. De milyen nagyszerű menetet futunk együtt már régóta! De még előttünk áll egy kis szakasz. Micsoda nagyszerű utat jártunk be együtt ezzel a tudati alakítással, akit Adamusként ismertek.

És ez nekem, Saint-Germainnek valószínűleg több örömet okozott – határozottan több örömet okozott – mint bármelyik másik karakter, beleértve ezekbe a karaktereimbe Shakespearet is. Ez tényleg így van, mert ez a karakter az, aki mindannyiótokból és belőlem áll, sokkal inkább a pillanat hatása alatt van, sokkal viccesebb, sokkal provokatívabb és sokkal mélyen szántóbb. Á, és bámulatos is volt! Nehéz lesz majd egy ponton a szögre akasztani ezt a karaktert, amit mi mindannyian együtt játszunk – az Adamus karaktert. De addig is, néhány dolgot még meg kell tennünk. Van még egy kis tennivalónk.

Az új sorozat

Ahogy ezt ti is tudjátok, ma befejezzük a Szárnyak Sorozatot. A szárnyak azt jelképezik, hogy kiemelkedünk a gubóból és felkészülünk a repülésre, és az a pillangó már szinte teljesen készen áll. A jövő hónapban indul a következő sorozatunk. A dolgok meg fognak változni, az energia dinamikák számomra és számotokra is meg fognak változni. A következő sorozatnak azt a címet adtam – és ez beletelt egy kis időbe, sőt valójában még a Felemelkedett Mesterek klubjában is konzultálnom kellett ez ügyben. Egyébként egy páran közületek azon morfondíroztok, hogy „Vajon tényleg létezik-e ez a hely?” – Abszolút létezik. Létezik és több, mint 9700-an vagyunk összesen. Mi mindannyian éltünk korábban emberi formában. Tudjuk, hogy milyen az. Összejövünk, hogy beszéljessünk, hogy

megosszunk dolgokat, hogy sokat igyunk, anélkül, hogy másnaposak lennénk utána azért, hogy rossz és jó szivarokat szívjunk el. Tehát igen, létezik ez a hely, és nem fog túl soká tartani, hogy ti is ott lesztek majd a Felemelkedett Mesterek Klubjában.

De előre tervezve, megnézve, hogy mi is következik majd, előálltam egy névvel a következő sorozat számára. Beszéltem egy pár Felemelkedett Mesterrel erről, és egy páran kissé sokkot kaptak közülük, hogy a következő sorozatunk címének azt a megnevezést használtam, hogy "Tényleg készen álltok? Valóban készen álltok?" – Amire azt feleltem, hogy „Nos, természetesen. Feltétlenül így érzem.”

Erre azt mondták, hogy „De Adamus, úgy tűnik, hogy oly sok Shaumbra még mindig dolgozni akar a dolgokon.” (nevetések) „Folytatni akarják a kutatást és a keresést.” – Erre azt feleltem, hogy „Igen, ez így igaz, de nem fogjuk ezt nekik megengedni, mert elegendő olyan Shaumbra van, akikkel már történik a Realizáció.” Talán apránként. Egyik nap pedig megtörténik a hatalmas Realizáció, másnap persze meg jön a kukás autó. De elegendő vannak olyanok, akikkel ez már történik, és elegendő olyan Shaumbra van, akik már átkeltek a túloldalra – és szerintem nem véletlen, hogy 144 az a szám, ahányan vannak – akik megengedték a megvilágosodásukat. Nem maradtak a fizikai testükben, de nem igazán érznek megbánást emiatt. Úgy értem, szerettek volna itt maradni a fizikai testükben, de amikor elérkezik a Realizáció pontja – főleg, ha épp a halálos ágyatokon fekszetek, olyankor nem éreztek megbánást amiatt, hogy nem maradtok itt.

De már elérkeztünk ahhoz a ponthoz. Elegendő vannak, elegendő kritikus tömeg gyűlt össze arra, amit teszünk, tehát készen állunk. Még a csatornázóm, Cauldre is megkérdőjelezett engem, ha hiszitek, ha nem, és azt kérdezte, hogy „Tényleg ezt a címet fogod használni? Tényleg készen állunk?”

Erre én visszakérdeztem, hogy „Uram, Ön készen áll?” Egy kisebb sokk érte, mert tudjátok milyen az – a legtöbben ilyenek vagytok, amikor megkapjátok a mikrofont. Azt kérdezem Cauldre-től, hogy „Készen állsz?” – És tudjátok, hogy mit mondott erre? Hát azt, hogy „majd még átgondolom. Majd még átgondolom!” – Pedig csak egy igent vagy egy nemet kellett volna mondania, és nem azt, hogy „majd még gondolkodom rajta.” – Nem úgy hangzik ez, mint a (valaki azt mondja, hogy „nem tudom”) „nem tudom”? (nevetés) Nem pont úgy hangzik mint, ahogy ti is sokan mondanátok? Ez itt van. Készen. Tehát, az új sorozatnak a Kiemelkedés címet adom.

Tudjátok, ti alámerültetek ennek a bolygónak az életciklusába – hogy így fogalmazzak. Az angyali birodalmakból érkeztek, és lejöttek ide, erre a bolygóra. Gaia pedig most egyébként is elmegy, de a lényeg az, hogy alámerültetek ide – és magatokra öltöttetek egy fizikai testet, ami nagyon természetellenes. Isten tudja hány millió év után nagyjából hozzászoktatok a fizikai testhez, de az attól még ugyanúgy teljesen természetellenes. Ismeritek a fura szokásait, jellemzőit. Tudjátok, hogy meg tud betegedni, és hogy fingik, meg ilyeneket csinál. (nevetések) De attól ez még mindig természetellenes. Soha nem is a természetes állapotra lett tervezve, és hála istennek most már itt a váltás, és kifelé mentek belőle.

De, lemerültetek ide. Olyan ez, hogy itt fent kezdtétek (a kezével rajzol egy kört, és a kör tetejére mutat), majd lejöttek ide, erre a bolygóra, és elkezdtek keresztülmenni a létidőkön, egyikén a másik után, aminek a tapasztaláson kívül semmi más célja sem volt. Nincsenek ebben tesztek. Ez nem arról szól, hogy megpróbálj visszatérni Isten kegyeibe, mert Istent ez egyáltalán nem érdekli. Ez Istennek a

szépsége! Erre már elég régen rájöttem. Isten szarik az egészre ...azért mondtam ezt, hogy felrázzalak néhányatokat, de tényleg nem érdekli. És ez a jó hír. Ha ezt most nem érted, majd később meg fogod érteni. Egyszerűen csak nem érdekli.

De a lényeg az, hogy lejöttek ide, és keresztülmentek ezen a rengeteg létidőn pusztán csak a tapasztalás kedvéért. Ennyi. Nem azért volt ez, hogy több hatalomra tegyetek szert, és nem is azért, hogy valamiféle Isten legyél a saját jogodon. Semmi ilyesmiről sincs szó, csak a tapasztalásról. Aztán mondhatni leértetek az aljára (a körnek), és onnan elkezdtek felfelé jönni, elkezdtek kifelé jönni a létidők ciklusából. Keresztülmentek a felébredésen meg az összes többi mindenben és ahol most tartunk az az, hogy végig jártátok a teljes kört, és most kiemelkedtek ebből a természetellenes állapotból, kiemelkedtek a fizikai testből, az elme korlátozásaiból, a régi személyiségekből, amelyek csodálatos történetek ugyan, de most már kiemelkedtek belőlük.

Tehát, a jövő hónapban induló sorozatunkat a Kiemelkedés Sorozatnak fogom hívni, és ismételten szólva a Felemelkedett Mesterek és Cauldre kérdése az volt, hogy "Tényleg készen állunk? Úgy értem ez itt a Realizáció ideje?" És a válasz az, hogy "Határozottan igen! Igen. Minek is húznánk ezt tovább? Minek nyújtanánk tovább?" Elegen vagytok, akik már mentek bele a Realizációtokba. Elegendő antigravitáció van munkában, és elegen vagytok olyanok, akik már nem csak a kerítésen ücsörögtök, hanem belementek a Realizációba, és ha kell, akkor ott leszek, és belelöklek titeket.

Miért is várnátok ezzel tovább? Miért is gondolkoznátok ezen tovább? Miért is folytatnátok a dolgokon való munkát? Azokat a dolgokat, amelyek az utatokban állnak egyszerűen csak fel fogjuk robbantani! Egyszerűen csak fel fogjuk azokat robbantani! És máris meg kell, hogy mondjam, hogy a legnagyobb dolog, ami elállja az utat, azok ti magatok vagytok, az emberi énetek! (Adamus nevet) És ezt mi jókedvvel fel fogjuk robbantani! Jól fogunk szórakozni miközben eltávolítjuk az útból. Mert olyan ez, mint egy nagy szikla az út mentén, ami megakadályozza a természetes áramlás bekövetkeztét. És azt egyszerűen csak fel fogjuk robbantani! Az emberi résszel minden rendben lesz a folyamat során. Az emberi rész igazából titokban, sőt talán nem is annyira titokban, de azt reméli, hogy fel fogjuk robbantani.

És az emberi rész, a maga módján kiabál, hogy „Jaj, nem robbanthatod fel a dolgokat! Nem lenne szabad ilyeneket mondanod Adamus! Felrobbantani a dolgokat aztán meg béke, szeretet és öröm.” – Pedig fel fogjuk azt robbantani, és az emberi rész nagyon hálás lesz ezért, mert az emberi rész csak ott ül, és már nagyon régóta csak nézegeti azokat az úton lévő akadályokat, és azon mereng, azon morfondírozik, hogy „Miért kerültek oda azok a sziklák? Mit próbálnak a tudtomra adni?” (nevetés) „Talán beszéllek másokkal is, akiknek szintén elállják az útját ezek a sziklák, és akkor megbeszélhetjük ezeket az utat elálló sziklákat.” – (még nagyobb nevetés) És semmi sem történik.

Olyan kevés dolog maradt mostanra, hogy az már szinte ijesztő! – Közben pedig szórakoztató is egy bizonyos módon. De a következő sorozatunkban ezt meg fogjuk tenni! Új élet, kiemelkedés, túllépünk azon a szeméten, ami még mindig ott van körülöttetek. Eljött az ideje.

Tudom...éreztek bele az energiákba itt a teremben és online is! Csak éreztétek az energiákat!

Amikor azt mondom, hogy belemegyünk a Kiemelkedés Sorozatba, akkor azt mondjátok, hogy „Ó, a fenébe! Ó, igen! Ó, a fenébe! Ó, igen! Ó, a francba!” (nevetések) „Tényleg készen állunk?” – Igen, készen

állunk. – „Nem hinném.” – Ez egy elég érdekes konfliktus. Egy pillanatra álljatok hátrébb és érezzetek ebbe bele! És akkor az emberi rész persze azt kérdezi, hogy „Mi fog történni?” – A Mester pedig azt válaszolja, hogy „Az meg kit érdekel?” (nevetések) Az Én Vagyok pedig azt mondja, hogy „Hé, sétálj bele a teremtésedbe!” – Ennyi. Ennyi. Az nem számít, hogy mi történik. A kiemelkedés valójában azt jelenti, hogy most már sétáljatok bele a teremtésekbe! Nem Isten teremtésébe, hiszen valójában Isten tényleg nem teremt. Isten nem teremt. Az hamis. Bele fogtok sétálni a saját tudatos teremtéseitekbe, akkor minek is kellene emiatt aggódnotok?! Úgy értem, a sajátotokba a Mester Bölcsességével, az Én Vagyok tudatosságával. Ez az, amit most teszünk, hogy kiemelkedünk.

Ha van valami, amit kellene – nem aggódnotok – hanem aminek a tudatában kellene, hogy legyetek, miközben belemegyünk a Realizációba az az, hogy az még az eddigieknél is jobban el fog titeket különíteni a tömegetudattól és az emberektől. Sokkal másabbnak fogjátok érezni magatokat, mint eddig bármikor! És talán nehezebb lesz kezelni néhány dolgot. De ez egy idő után majd le fog csendesedni, és azon kapjátok majd magatokat, hogy nagyon is a Megengedés terében vagytok. Cauldre a „béke” szót akarta itt használni, de én nem akarom ezt a szót használni.

Annyira nagyon a Megengedés terében fogtok tartózkodni magatokkal, az emberi résszel, a Mesterrel és az Én Vagyokkal, hogy a többi ember nagyon hamar nem fog már titeket annyira zavarni. Néhányan szuperérzékennyé váltatok majd a zajokra, más emberek energiáira, a városok energiáira, a levegőre és mindenre körülöttetek, a láthatatlan energiákra, amelyek mindenhol ott vannak, akár egy mobiltelefon miatt, vagy egy TV állomás miatt, vagy csak úgy a zajok miatt. Tényleg nagyon érzékennyé váltatok ezekre, de ez is le fog csillapodni, mert meg lesz az a mély Realizációtok – nem csak mentálisan, hanem tényleg fel fogjátok ismerni, hogy „Ez nem az enyém. Ebből semmi sem az enyém!” – És akkor nagyon elfogadók lesztek, és azok a dolgok pedig nem fognak titeket kínozni, gyötörni. Nem kell küzdenetek, harcolnotok majd azokkal az energiákkal és az érzékenységetekkel. Hirtelen majd csak keresztülmennék rajtatok, ti pedig azt mondjátok, hogy „Tudatában vagyok annak, hogy ezek a dolgok itt vannak. Tudatában vagyok annak, hogy az emberek energiái néha borzalmasak lehetnek. Tudatában vagyok ennek, de ez már nem az enyém, nem hozzám tartozik!”

Ezek után fel fogjátok ismerni, hogy nagy ritkán hiányzik nektek a dráma, mert a dráma néha bizony szórakoztató tud lenni. Felismerhetitek azt, hogy „Tényleg hiányzik egy jó kis dráma!” – Mint például, amikor még nagyon odafigyeltetek arra, hogy mit esztek – és ilyesmit persze egyáltalán nem kellene tennetek, de ha odafigyeltetek arra, hogy mit esztek, akkor pl. „Milyen jólesne egy pizza! Már két hónapja nem ettem! Ó, egy pizza!” (nevetés) Miért van az – mert én ezt nem értem – hogy az emberek az egész

világon sóvárognak a pizza és a sült krumpli után? (még több nevetés) Imádják ezeket! És akkor hirtelen felismeritek, hogy „De hát ehettek egy kis pizzát. Belemehetek a drámába és kijátszhatom azt egy kicsit.” De Mesterként felismeritek, hogy „Csak a szórakozás és a tapasztalás miatt csinálom, de ez nem az enyém!”

Tehát, ha van valami a Kiemelkedéssel kapcsolatban, akkor az az, hogy egy kicsit még jobban eltávolodva érzitek majd magatokat egy ideig a többi embertől, a tömegtudattól, és ez jó! Ez jó dolog! Mert tudjátok, nagyon sok időtökbe telt eljutni ide. Vagyis azt akarom ezzel mondani, hogy tulajdonképpen életeken át kívülállónak éreztétek magatokat, életeken át azt éreztétek, hogy a biológiai

családokat tényleg nem a sajátotok. Tudjátok, hogy milyen sokan töprengtetek azon, hogy lehet, hogy örökbe fogadták a szülei? És hányan kívántátok azt, hogy bárcsak örökbe fogadtak volna benneteket! (nevetések) De, életeken át éreztétek ezt a „kívülálló” energiát és tudjátok, Tóbiásnak az volt a legnagyobb kihívása, amikor veletek dolgozott, hogy felismerjétek, hogy hagyjátok végre abba, hogy megpróbáltok beilleszkedni. Mert az egyszerűen nem működik! Nem fogtok tudni beilleszkedni! De ti mindenképpen megpróbálkoztatok ezzel mindenféle különböző dolgon keresztül. Ó, hogy milyen sok házasság van, amelybe megpróbáltatok beilleszkedni, ahol megpróbáltatok megfelelni és normálissá válni? És az nem működött, de most már szerintem el is tudjátok ezt fogadni. Elengedhetitek!

Tehát, egyre kínosabban, egyre kellemetlenebbül fogjátok érezni magatokat a többi ember között, a tömegtudat energiájában, de aztán ez az egész majd tényleg el fog simulni – *tényleg* el fog simulni – és nem kell 20 évet várnotok erre! Nagyon rövid időn belül el fog simulni, és akkor majd nagy elfogadást fogtok érezni a többiek iránt – anélkül, hogy sajnálnátok őket. Nagyon humorosnak fogjátok majd őket találni, de nem fogtok az arcukba nevetni. Nagyon vicces érzés lesz. Eleinte néhányan azt gondoljátok majd, hogy „Ó, a legszívesebben jól megráznám ezt az alakot és azt mondanám neki, hogy Figyelj, ezek az alapok: Engedd meg a dolgokat és lélegezz!” (nevetések) „Ezek az alapok!” – És aztán pedig jót fogsz magadon nevetni és felismered, hogy ennek semmi értelme, semmi jót nem tenné ezzel. Ők a saját útjukat járják. És amikor majd készen állnak, ha egyáltalán valaha készen fognak állni, akkor majd eljönnek hozzád vagy valaki hozzád hasonlóhoz, a legrosszabb, a legkétségbeesettebb, a legsötétebb pillanatukban, amikor majd úgy érzik, hogy az egész életük darabokra hullik – ti pontosan tudjátok, hogy milyen érzés ez – majd akkor fognak eljönni hozzáatok, és azt kérdezik, hogy „Mi ez? Mi ez? Láttam a te életedben is ezt a változást, te mit tettél akkor? Valamilyen szentelt vizet ittál?” (Adamus nevet) „Vagy valami szakrális zene hatott így rád?” – Tudjátok, hogy megy ez.

És akkor majd megálltok, vesztek egy mély lélegzetet és felismeritek, hogy ez tényleg nagyon egyszerű. Visszanéztek majd a saját utazásotokra és látjátok, hogy az tényleg mennyire egyszerű. De, persze jól megbonyolítottátok. Pedig ez egy tényleg rendkívül gyönyörű dolog, de ti mindig csak a Realizáció sebezhetőségét láttátok.

És ez mondhatni vicces, mert így a veletek való munka – kifejezetten, amikor Tóbiás dolgozott veletek, minden nap olyan volt, mint egy szkanderezés. És mind a ketten sok bántalmazást viseltünk el tőletek, csúnya szavakkal illettetek minket, ránk vetítettétek a haragotokat, a türelmetlenségeteket..., de mi olyankor csak vettünk egy mély lélegzetet és mosolyogtunk, mert tudtuk, hogy meg fogtok érkezni. Hiszen ez egy természetes utazás. Tudtuk, hogy el fogtok jutni ide, erre a pontra. Én meg állandóan egyre csak ismétetem a dolgokat újra és újra. Azokat a dolgokat ismételgettem, amiket Tóbiás éveken át mondott nektek. És azt is egyre csak ismétetem, hogy „ÉS és Megengedés” „ÉS és Megengedés.” És most végre már történik. Itt vagyunk a Kiemelkedésben.

Érdekesekek lesznek az összejöveteleink, a Shoudjaink, amikor így összejövünk egymással, mint most is, mert lesznek majd kanyarulatok és csavarok menet közben, mert ez már nem csak arról fog szólni, hogy megpróbáljuk kiverni belőletek a régi problémákat, hanem ezek az új életmódról fognak szólni, nos, arról, hogyan teszitek meg és hogy mi történik. És még mindig ott lesz a múlt maradványa. Még mindig lesznek olyan időszakok, amikor a csábítás, a gravitáció megpróbál visszazippantani titeket a régi módozatokba. De tudjátok, nem fogunk mi ezzel harcolni. Egyszerűen csak nagy bölcsességgel és humorral fogjuk figyelni.

Bölcsesség és humor Azt mondanám, hogy efelé tartunk a Kiemelkedés Sorozatban. Ez az a minőség, amivel Kuthumi rendelkezik – a bölcsesség és a humor. Ha most el tudjátok képzelni az életeteket innentől kezdve bölcsességgel és humorral úgy, hogy közben az energia szolgál titeket – mert bölcsességgel és humorral élni milyen nagyszerű módja az életnek! Bölcsnek és viccesnek lenni egyszerre! Egészen bámulatos!

Tehát ez az egész most történik, és ez káprázatos! Annyira... néha egy páran azt gondoljátok, hogy ez az egész rendkívül gyorsan történik. Ez az egész épp történik, miközben a bolygó változik. Tudjátok, beszélni szoktam a bolygószintű változásokról. Bár mások sokkal többet beszélnek erről. De én is szoktam beszélni a planetáris változásokról az emberi tudatosság szintjén, a bolygó, a zöld bolygó szintjén. Még mindig sok olyan ember van, akik tagadásban vannak. Nem feltétlenül a Shaumbráról van szó, hanem általában az emberekről, akik tagadják azt, ami éppen történik. Nem akarják, hogy ezek a változások bekövetkezzenek. Pedig ezek a változások mindenhol ott vannak, minden egyes nap történnek, ráadásul egyre gyorsabban és gyorsabban történnek. Sok ember elrejtőzik, magába zárkózik ezek elől az otthonában, a munkájában, a régi módszerekben. Nem akarják, hogy a dolgok megváltozzanak. Azt akarják, hogy a dolgok ugyanolyanok maradjanak, mint amilyenek eddig is voltak – talán csak egy kicsikét fényesebben, egy kicsikét szebben, de lényegében azt akarják, hogy minden maradjon a régiben – de ez lehetetlen lesz. Sokan vannak, akik figyelmen kívül fogják hagyni a világban jelenleg is zajló változásokat. Pedig a változás sokkal, de sokkal gyorsabb tempóban zajlik, mint korábban bármikor.

Bennetek is ott lehet időnként az a hajlam, hogy nem akarjátok ezeket a változásokat a bolygón, ti is azt akarjátok, hogy minden maradjon olyan, amilyen volt. De ez nem így lesz. És ez a változás nem lesz rossz, és nem is lesz jó. Ez csak van. Ez egyszerűen csak változik.

De a lényeg az, hogy keresztülmentetek ezen az összes változáson. Sőt, valójában tényleg ti vezettétek a tudatosságot ezeknek a változásoknak a nagy részében. És most a világ minden táján is megtörténik és hamarosan az embereknek tényleg fel kell majd ébredniük és rá kell jönniük, hogy az a világ, amit ismertek, amin olyan sok életet leéltek, megtapasztaltak, elképesztő gyors iramban változik. Nem csak Gaia távozásával, hanem a technológiával is. És ami még ennél is fontosabb az, hogy az emberekben lévő tudatosság is változik. Mert ez az, ami valóban megváltoztatja a dolgokat – az emberek tudatossága. Ami tényleg, igazán meg fogja változtatni a bolygót, azok a hozzátok hasonló emberek, akik azt választják, hogy itt maradnak a testükben, Realizáltak, és nem fognak odakint szószékekből prédikálni, és nem próbálnak majd másokat megtéríteni, és nem fognak ajtókon kopogtatni, hanem egyszerűen csak benne lesznek a saját ragyogásukban, sugárzásukban. Ennyi, egyszerűen csak benne lesznek a saját ragyogásukban. Ez az, ami még több változást fog eredményezni.

Sok évvel ezelőtt, a [Kvantumugrás](#)kor beszéltem a bolygón zajló változásokról az orvoslásra, a technológiára, a pénzügyekre, a termelésre, az energiára és minden egyébre vonatkozóan. És azt is elmondtam, hogy mindez a tudatosság miatt történik. Ha nem lenne ott a tudatosság, akkor ez az egész nem történhetne meg, és itt nem csak rólátok beszéltem, hanem sok-sok emberről a bolygón.

Akkor erre most vegyünk egy jó mély lélegzetet!

Jövő hónaptól indul a Kiemelkedés Sorozatunk, és szeretnék egy szép nyitó videót kérni hozzá, amit majd le tudunk játszani. Kiemelkedés Sorozat – épp itt tartunk. Ez az, amit most csinálunk.

És ehhez kellett egy jó nagy takarítás is. Fókuszálnak kellett maradnunk. És azok, akik tényleg, igazán meg fogják engedni a saját testet öltött Realizációjukat, azoknak mondhatni el kellett

hessegetni a többieket, mert ők – és itt most teljesen őszinte leszek – csak energia táplálkozók voltak. Belétek kapaszkodtak, rárepültek arra a munkára és elkötelezettségre, amit itt tesztet. Megpróbáltak táplálkozni az energiákból, így fel kellett kérnünk őket a távozásra, és el is mentek. Az elkövetkezendő pár évben ti, én és a többi Shaumbra is nagyon rá lesz fókuszálva – de a fókusz szó nem megfelelő itt – tehát nagyon bele fogunk menni a tapasztalásba. Meg lesz a tisztasága annak, amit a következő pár évben fogunk csinálni. Azt követően pedig csak figyeljete! Teljesen meg fog itt minden változni! Az elkövetkezendő pár évben ez egy zárt, szorosan egymással kapcsolatban állók csoportja lesz, akik nagy tisztánlátással fognak bírni arra vonatkozóan, amit teszünk és tapasztalunk. Nagyszerű.

Nagyszerű! Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet!

Shaumbra bölcsesség

Linda, kérlek indulj el a mikrofonnal, mert ez a kedvenc részem. Ez a Shaumbra Bölcsesség ideje! Linda, kérlek indulj el a mikrofonnal!

(Lejátszásra kerül a Shaumbra Bölcsesség videó, és egy páran nevetnek)

Oké. Be van kapcsolva a mikrofon?

LINDA: Nincs. (még több nevetés)

ADAMUS: Elég zavarba ejtő így odaadni a mikrofont valakinek, aki éppen arra készül, hogy megossza velünk a bölcsességét és... (Adamus tátogva mondja a szavakat) Jól van.

LINDA: Miért nézel rám?

ADAMUS: Mert nálad van a mikrofon.

LINDA: Én, én....ez az ellenőrzés.

ADAMUS: Oké. Akkor hát következzen a kérdés.

LINDA: Én csak szolgálatot látok el.

Első kérdés

ADAMUS: A múlt havi összejövetelünk végén beszéltem valamiről. Azt mondtam, hogy „Tudjátok mi folyik itt. Itt van ez az energia, ez a dinamika. Tudjátok, hogy egyre közelebb és közelebb kerültök a valódi, tiszta Realizációhoz, és mi a fene történik? Miért van úgy, hogy a dolgok folyton szétesnek? Miért tűnik úgy, mintha két lépést előre tennétek, ötöt pedig visszafelé? Mi ez az egész?” – És én azt mondtam erre, hogy ez azért van, mert tesztelitek magatokat.

Ez nem a Szellem műve. Ezt nem valaki vagy valami más teszi veletek. Ti vagytok azok, akik tesztelitek saját magatokat, és ez egy mondhatni természetes, természetellenes jelenség, ami megtörtént az összes Felemelkedett Mesterrel. Keresztülmentek egy perióduson, ahol tényleg tesztelitek magatokat úgy, hogy ennek még csak nem is vagytok a tudatában, de attól még tesztelitek magatokat. Annyira nagyon közel vagytok a Realizációhoz, hogy szinte már meg is tudjátok azt ízlelni! Olykor képek villannak fel ezzel kapcsolatban. Volt egy, vagy akár több ilyen tapasztalatok is. Sok-sok „aha” pillanatok volt, és egyszerűen csak tudjátok, csak tudjátok, hogy az ott van. Szinte már érzitek az illatát. Szinte már érzitek azt. Annyira valóságos ez, hogy lényegében bemegy az álmaitokba is. Jelenleg az történik az álmaitokban, hogy a Mester bölcsessége bemegy oda és sok-sok mindent bölcsességgé alakít, amiket mélyen magatokban őriztetek. Tehát ez még az álmaitokba is bemegy, ahonnan sok szemetet kitisztít. És tudom, hogy az álmok manapság bizony elég kellemetlenek, és egyre csak folytatódnak és folytatódnak mondhatni vég nélkül, mert az örökkévalóságig ragaszkodtatok azokhoz a bizonyos dolgokhoz. De közben

meg tesztelitek magatokat. Ez egy olyan dolog, amit az összes Felemelkedett Mester is megtett a Realizációját megelőzően. Amikor felfogták, hogy a Realizáció már nagyon-nagyon közeledik, olyankor a Realizáció realizációja vagy felismerése azt okozza az embernek, hogy elkezd tesztelni magát.

Tehát a múlt hónapban azt mondtam, hogy „Most kicsit hátra lépek. Nem leszek ott körülöttem.” – A legtöbbször mindig ott vagyok mindannyiőtök körül – a legtöbbször. Néha hosszasan beszélgetünk egymással és tudom, hogy nagy ritkán elküldtök engem, de az rendben is van. Hiszen ezért vagyok itt. De a múlt hónapban távoztam azért, hogy szembe tudjatok nézni magatokkal és a tesztjeitekkel.

A kérdés tehát az – és ma több Shaumbra bölcsesség kérdésem is lesz – tehát a kérdésem az, hogyan tesztelitek magatokat? Miket tettetek az életetekben, amivel teszteltétek magatokat? Linda, kérlek vidd a mikrofont!

LINDA. Pfuj! Ne piszkáld a lábadat! Pfuj! (nevetések)

ADAMUS: Lindának szereznünk kell fertőtlenítő kendőt – hogy le tudja fertőtleníteni a mikrofont!

STEPHAN: Túl késő.

ADAMUS: Kérlek ne piszkáld a lábatokat, mielőtt a kezetekbe adják a mikrofont! (nevetés)

STEPHAN: Már nálam van.

ADAMUS: (nevetve) Igen.

STEPHAN: Hogy, hogyan...?

ADAMUS: Hogyan tesztelted magad?

STEPHAN: Nem vagyok tudatában annak, hogy teszteltem volna magam a múlt hónapban.

ADAMUS: Jó. Nem kell, hogy teszteld magad, de játszunk most el ezt a játékot!

STEPHAN: Jó.

ADAMUS: Én ezt a tudatosság játéknak vagy színészkedésnek hívom. Mi lett volna, ha tesztelted volna magad akkor azt, hogy tetted volna? Most csak egy játékot játszunk.

STEPHAN: Rendben.

ADAMUS: Tehát, akkor mit tennél?

STEPHAN: Mondjuk, ha lenne egy új szoftverem, akkor biztos akarnék lenni benne, hogy az jól működik.

ADAMUS: Igen.

STEPHAN: Vagyis mindenféle teszteket futtatnék le a bizonytalanság miatt.

ADAMUS: Aha, teszteled a szoftvert. De mi a helyzet az életeddel? Ott is teszteket futtatsz le, mint a szoftverek esetében?

STEPHAN: Hát, valahogy úgy. Meg szeretnék szabadulni a bizonytalanságoktól.

ADAMUS: Aha. Aha. Igen, igen. És akkor hogyan tesztelted magad?

STEPHAN: Hát ez egy jó kérdés. (nevetnek)

LINDA. Ó, ez....

ADAMUS: Helló! Igen, ez egy jó kérdés.

STEPHAN: Ez egy jó kérdés.

ADAMUS: Tudod azt a választ mindig mondhatod, hogy "Még fel kell ismernem a választ, az még várat magára." (nevetés)

STEPHAN: Pontosan.

ADAMUS: Ami egyébként azt jelenti, hogy „nem tudom”. De legalább nem mondtad ki azokat a szavakat. Szóval önmagad tesztelése. Csak a játék kedvéért, tegyél úgy!

STEPHAN: Mivel tesztelném magam?

ADAMUS: Igen, igen. Milyen lenne?

STEPHAN: Hogyan tesztelném magam?

ADAMUS: Aha, Ühüm. És egyébként most is éppen azt teszed.

STEPHAN: Rendben.

ADAMUS: Igen.

STEPHAN: Úgy érted, hogy tudod, mi az a dolog, amivel tesztelem magam?

ADAMUS: Igen.

STEPHAN: Amiről aztán felismerem, hogy az teljesen felesleges.

ADAMUS: Igen, igen.

STEPHAN: Olyan, mint...

ADAMUS: Most nagyon egyenes leszek, mert különben ennek soha sem lesz vége...

STEPHAN: Tudom.

ADAMUS: ...ez a te önmagad tesztelése. A tisztaság, a tisztánlátás hiánya. „Nem vagyok biztos abban, hogy hova fogok menni, hogy mit fogok tenni. Nem kötelezem el magam semmire. Nem fogom – nem akarom...” A tisztaság, a tisztánlátás hiánya. Tehát megállás nélkül azzal teszteled magad, hogy mindig zavaros, homályos, ködös vagy.

STEPHAN: Ühüm.

ADAMUS: Pontosan úgy, ahogy ezt mikrofonnal is teszed. És...

STEPHAN: Világosan fogalmazok. Igen. (nevetnek)

ADAMUS: Nos, világos vagy azzal kapcsolatban, hogy nem fogalmazol tisztán, hogy ködös, homályos vagy. Vagyis ez egy hatalmas teszt az emberi rész oldaláról. És itt most nem akarlak téged piszkálni, de mégis azt teszem, mert ha itt ülsz ezekben a székekben, akkor bizony meg foglak piszkálni. És emiatt egyáltalán ne érezz bűntudatot! Ez csak annyi, hogy a teszt abban áll, hogy nem fogalmazol tisztán, hanem zavaros, homályos maradsz.

STEPHAN: Igen.

ADAMUS: Igen. „Továbbra is maradhatok ködös, homályos?” – És pár nappal ezelőtt felébredtél és azt mondtad, hogy „Bárcsak meg lennének a válaszaim. Bárcsak eljönnének hozzám. Bárcsak itt lenne a tudás. Bárcsak tisztán látnám ezt az összes dolgot. Á, inkább visszatérek a ködösséghez, a zavarhoz, a homályossághoz.” – Ez egy teszt. Szinte már egy fordított teszt.

STEPHAN: Rendben. Úgy értem vannak ilyen szituációk, és aztán meg hirtelen ott van a tisztánlátás. Hát tudod, közben eltelik pár nap...

ADAMUS: Akkor utána meg miért térsz vissza a zavarhoz, a ködösséghez?

STEPHAN: A ködösséghez.

ADAMUS: Igen. Miért térsz ahhoz vissza? Nem kell ezt tenned.

STEPHAN: Hát tudod, szerintem ez csak része az emberi létezésnek.

ADAMUS: Nem, ez nem így van.

LINDA: Hm.

ADAMUS: Nem, ez nem így van. Nem. Bár az lehet, hogy része a te emberi tapasztalásodnak.

STEPHAN: Jó.

ADAMUS: De ez nincs benne a könyvben. Mert én elolvastam az embernek lenni című könyvet, és az nem áll benne, hogy zavarosnak, ködösnek kell lenni.

STEPHAN: De ezek a múlt maradványai.

ADAMUS: Szóval ez egy remek teszt arra, hogy visszatérj a homályhoz.

STEPHEN: Igen.

ADAMUS: Hogy meglásd, hogy ki tudod-e tisztítani ezt a zavarosságot, és tisztává tudsz-e válni?

STEPHAN: És akkor büszke lehetek.

ADAMUS: Igen, de ez nem kritika a részemről, hanem egy megfigyelés, és egyébként sokan ezt csináljátok, hogy „Akkor most egy darabig zavaros leszek.” Ez egy elég furcsa teszt. Tiszta akarsz lenni? Tisztán akarsz látni?

STEPHAN: Igen.

ADAMUS: Igen. Na ez tiszta és világos volt. Jó. Jó. Akkor fejezd ezt be, hogy a tisztaság hiányával teszteled magad!

STEPHAN: Oké.

ADAMUS: Ez az!

STEPHAN: Ez könnyű.

ADAMUS: Azt mondja, hogy „könnyű”. (nevetnek)

STEPHAN: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm. Hogyan teszteled magad? Hogyan tesztelted magad? (nevetés, miközben Linda letörölgeti a mikrofont)

STEPHAN: Megmostam a lábam, tiszta! Tiszta a lábam!

ADAMUS: Vagy lehet az orrát piszkálja. (még több nevetés)

LINDA: Fúj! (úgy tesz, mintha Alice-t fejen vágná)

ADAMUS: Linda, te... (Lindának elakad a lélegzete is, ahogy Alice valami szuggesztív dolgot tesz a mikrofonnal) Linda, talán kesztyűre lesz szükséged....

LINDA: Hozom is..., igen, igen!

ADAMUS: Gumikesztyű kell neked!

LINDA: Szükségem van egy gumikesztyűre!

ADAMUS: Igen, igen.

LINDA: Ez most már túlságosan elfajult. (Alice megint csinál valamit) Ó! (nevetés) Én...

ADAMUS: Hé, hiszen mi mind egy család vagyunk! (Adamus nevet)

LINDA: Fúj!!!!

ADAMUS: Mindenki a családhoz tartozik itt. Tehát hogyan teszteled Lindát? Akarom mondani hogyan teszteled magad? (nevetés)

ALICE: Pont ezen gondolkodtam, amíg Stephan beszélt. Én is ugyanazt mondtam volna, amit ő az elején, hogy nem hinném, hogy tesztelem magam.

ADAMUS: Csakugyan?

ALICE: De várj!

ADAMUS: Jó, jó.

ALICE: Várj! Várjál! Múlt hónapban, biztosan a Keahak miatt, és amit itt csinálunk, nagyon sok érzésekkel járó realizációm volt.

ADAMUS: Igen.

ALICE: És van olyan idő, amikor ezeket nem érzem, és amikor nem érzem, akkor azt kérdezem magamtól, hogy „Ez meg hogy lehet? Miért nem vagyok képes ebben benne maradni?” És aztán megkapom a választ magamtól, hogy „azért, mert ez még mindig nagyon intenzív, amikor történik” az emberi test számára.

ADAMUS: Igen.

ALICE: Tehát, ha tesztelem magam, akkor az olyan, hogy szinte már-már belépek a Realizációba, de aztán meg azt csinálom, hogy „Jujj! Ez túl erős, lépünk ettől vissza!”

ADAMUS: Igen.

ALICE: Szóval nekem..., nem tudom, hogy ennek van-e értelme?

ADAMUS: Hát persze. Olyan, mint amikor a kislábujjad hegyét belemártod a vízbe, mielőtt az egész testeddel belemerülnél.

ALICE: Ühüm.

ADAMUS: A legnagyobb félelmed, sok Shaumbrával együtt – a biológiád. Mi fog történni a testemmel? Mit fog ez velem tenni?

ALICE: Igen, teljesen igazad van.

ADAMUS: Tudod, az elméd jó helyen van, egyensúlyban van.

ALICE: Ühüm. Ühüm.

ADAMUS: De – „Mi a fene, ez a végén még meg fog ölni engem?”

ALICE: Ühüm.

ADAMUS: Tudod, szívrohamot kapsz? Vagy beteg leszel? Vagy valami ilyesmi történik. Az orvosi szakmában dolgoztál, ezért jól érted a test sajátosságait, és ez lényegében elég ijesztő. Jobban járnál, ha elfelejtenéd azt a sok mindent, amit az orvosin tanultál.

ALICE: Persze, ne viccelj! (nevet)

ADAMUS: De ez egy nagy dolog – ezzel teszteled magad, hogy „Adok magamnak egy kicsike kis tudatosságot, de utána meg visszalépek tőle. Még életben vagyok?”

ALICE: Igen.

ADAMUS: Vagy beteg lettem?

ALICE: Abszolút ez van.

ADAMUS: Hát igen.

ALICE: Pontosan ez van.

ADAMUS: De akkor tegyük fel..., hogy a tested sok ütést kap ebben az egészben, de lényegében sokkal

több ütést kap minden egyes olyan alkalommal, amikor megállsz, elkezded, majd megint megállsz.

ALICE: Hm.

ADAMUS: Mi lenne, ha egyszerűen csak belemennél? És befejnéd ezt a tesztelést? Mert mégis, mi lenne a legrosszabb, ami történhet? Hogy a tested beadja a kulcsot?

ALICE: Hát igen. Mindig ezt mondom a gyerekeimnek. „Mi a legrosszabb, ami történhet? Az, hogy meg fogsz halni. Majd visszajössz, és megint megteszed.”

ADAMUS: Nem. Nem. Nem kell visszajönnöd.

ALICE: Nem is akarok visszajönni. (nevetve mondja)

ADAMUS: De ez a halálfélelem óriási, és bizonyos értelemben ez is egy teszt, de ez egy másik történet. De ha képes vagy túllépni ezen a halálfélelmen – halj meg most! Legyél túl rajta, ahogy ezt már megtettük egy-két összeövetelünkön. Ne hagyd, hogy a halál az utadba álljon! Egy bizonyos értelemben egyébként is keresztülmész a halálon.

ALICE: Ühüm.

ADAMUS: Úgy értem bele fogsz abba menni, ha tetszik, ha nem. De most már tényleg kezdjük el behozni az új biológiát! Olyan jól megérted a biológiát, és nem csak orvosi, hanem energetikai szinten is. Tökéletes lennél arra, hogyan lehet ennek a FényTest bejövételének a dinamikáját tényleg megérteni. És akkor csak tedd meg! Legyél ennek az élő példája!

ALICE: Igen, igen.

ADAMUS: Az orvoslás és az energia megértésével legyél ennek az élő példája! Hozd azt be, és fejezd be végre a tesztelést!

ALICE. Megértve!

ADAMUS: Jó, rendben.

ALICE: Ühüm.

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm. Már várom. Noked pedig csak engedélyre volt szükséged. Ennyi. Csak arra volt szükséged, hogy azt halld, hogy „Rendjén való ezt megtenni, most pedig már csak tedd meg!” – Még kérek pár választ! Hogyan tesztelitek magatokat?

ANDY: Á, a teszt, igen.

ADAMUS: A tesztelés.

ANDY: Én azt mondom, hogy inkább csak kétségbe vontam magam. Tudod, évekkkel ezelőtt...

ADAMUS: Mert az ugye nem teszt!

ANDY: Évekkkel ezelőtt azt gondoltam, hogy „Meg kell szabadulnom az összes félelmemtől.”

ADAMUS: Igen.

ANDY: Mert közben végig azt mondtam, hogy „nem félek semmitől”, de amikor jöttél és megnyomogattad a gombjaimat (Adamus nevet) ...szóval szerintem én saját magamtól félek. Attól félek, hogy sikerrel járok.

ADAMUS: Igen. És miért?

ANDY: Mert úgy tűnik....

ADAMUS: Szóval azt a vicces dolgot csinálod, hogy tudod, hogy van egy kis sikered, aztán meg BUMM – minden eltűnik?

ANDY: Igen. Felvillannak előző életbeli emlékek, amelyek nem igazán voltak kellemesek vagy sikeresek.

ADAMUS: Sok pénzed van a bankszámládon?

ANDY: Most éppen van rajta.

ADAMUS: Úgy értem nagyon sok pénz van rajta?

ANDY: Nem, nincs rajta nagyon sok, nem.

ADAMUS: Úgy hatszámjegyű?

ANDY: Talán. (nevetés)

ADAMUS: A hétszámjegyűt akartam megkérdezni.

ANDY: Ja igen, igen. Valószínűleg....

ADAMUS: Oké.

ANDY: ....van egy kis pénzem.

ADAMUS: De azt akarom ezzel mondani...

ANDY: Igen?

ADAMUS: Hogy te félsz a sikertől, ezért megengedsz magadnak valamennyit...

ANDY: Igen.

ADAMUS: ...viszonylagos komfortot, de nem túl sokat. És ez nem csak a pénzre vonatkozik, azt csak példaként használtam, de...

ANDY: Igen, ez mindenre vonatkozik, mert...

ADAMUS: A kapcsolatokra?

ANDY: Mert ha nagyon sikeres lennél, akkor célponttá válnál. „Ó, ennek a fickónak sok pénze van. Kérjünk tőle pénzt! Nagy üzlete van, és talán majd felvesz dolgozni a céghez.” – Szóval ez....

ADAMUS: Ezek olyanok, akikről hallasz.

ANDY: Igen.

ADAMUS: Sok embernek van nagyon sok pénze, akikről nem is hallasz, mert ők nem... azt akartam mondani, hogy seggfejek. (Lindának elakad a lélegzete)

ANDY: Mondd ki nyugodtan, ez rendben van.

ADAMUS: Kimondom. Mert ők nem villognak ezzel. Tudtad, hogy sok nagyon gazdag ember van a bolygón, akik nagyon csendes emberek? Energetikailag nem villognak, nem adják ezt mindenki tudtára. Beengedik a bőséget az életükbe, és ebből nem kell egy show-t csinálniuk. Te csak azokról hallasz, akiket céltáblának használnak, mert ők azok akarnak lenni, máskülönben nem villognának ezzel, hogy mindenki utánuk menjen.

ANDY: Valóban ez tetszik. Köszönöm.

ADAMUS: Mit?

ANDY: Az információt.

ADAMUS: Ja jó. Jó.

ANDY: Ez egy másfajta gondolat.

ADAMUS: Tehát teszteled magad a hatalmaddal, a sikerreddel, a személyeddel, és ez újra meg újra mindig megtörténik. Látok pár kapcsolati dolgot is ott a sorban.

ANDY: Ó, hát igen. Igen.

ADAMUS: Ó, hát igen. (Adamus nevet)

ANDY: Igen, igen, igen.

ADAMUS: Igen.

ANDY: Jó kis szaftos cucc! (nevetések)

ADAMUS: Igen. És Andy, miért teszteled ezzel magad?

ANDY: (szünetet tartva) Szerintem félek az énememtől.

ADAMUS: Oké.

ANDY: Félek attól, hogy sikeres legyek.

ADAMUS: Igen. De a Realizáció nem a sikernek az egyik formája? Tudod, hiszen ezen már jó sokat dolgoztál. Hogyan fogsz tudni belépni a Realizációba, ha közben meg félsz a saját sikerességedtől?

ANDY: Szeretnék megszabadulni ettől a félelemtől.

ADAMUS: Rendben. És akkor miért nem tetted még meg? (nevetések)

ANDY: Talán újra meg kell nézmem a „Hagyd abba” videót. (nevetések)

ADAMUS: Az nem ártana!

ANDY: Igen, az nagyon jó volt, tetszett!

ADAMUS: De nem, és a válasz tényleg egyértelmű: mert még mindig élvezed ezt! Máskülönbem nem csinálnád. Ez az egyik egyszerű, tudod „humor és bölcsesség dolog összekombinálva”. Ha valami olyat teszel, ami nincs a kedvedre, amit nem szeretsz, akkor az valószínűleg azért van még ott az életedben, mert még mindig kedveled. Még mindig kinyersz belőle valamit. Még mindig ad neked valamit. Akkor nézd csak meg, hogy „Mi az, amit még mindig kinyersz ebből?” – És aztán pedig fejezd azt be.

ANDY: Igen. Igen. Talán komfortos mert tudod, hogy is van az a régi mondás? – Jobb a biztos, mint az ismeretlen. A járt utat járatlanért ne hagyd el!

ADAMUS: Igen, igen. És ez nem a pénzről, és nem is a sikerről szól, hanem a Realizációról, és ha olyanokat mondasz, hogy kétségbe vonod magad, meg, hogy félsz magadtól, akkor ugyanezt alkalmazod a Realizációdra is.

Állj hátrébb, és vedd szemügyre az életben lévő energia mintákat – a pénzt, a kapcsolatokat – a múltban

küzdöttél a pénzzel, aztán valamennyivel könnyebb lett a dolog. Kapcsolatok, pénz, a tested, a biológiád – nem akkora probléma. De nézd csak meg ezeket, és most már képes vagy azokat rávetíteni arra, és azt tudod mondani, hogy „Pontosan ezt fogom tenni a Kiemelkedésemmel. Tesztelni fogom azt. Kicsikét jobb lesz, aztán majd ostorozni fogom magam, és továbbra is ezen kell majd dolgoznom.”

ANDY: Nekem ez nem tetszik.

ADAMUS: Jó.

ANDY: De valószínűleg ezt csinálom, ugye?

ADAMUS: Valószínűleg. Talán. Nem tudom. De múlt havi Shoud lényege nagyon gyakori, amikor eljutsz erre a Kiemelkedési pontra, a Realizációhoz, akkor nekiálltok megállás nélkül tesztelni magatokat. És ez az, ami a legtöbb embert visszafog. – Az állandó, egymást követő tesztek. – „Megérdemlem? Készen állok?” És a másik dolog meg az, hogy sokan szeretnek ezen gondolkodni, de igazából nem lépik azt meg. Tudjátok milyen ez! Néha az álom szebb, mint a valóság. Van, hogy az emberek egyre csak álmodozni akarnak a megvilágosodásról, meg beszélni szeretnek róla, meg tanfolyamokra szeretnek járni ezzel kapcsolatosan, meg minden ilyesmit szeretnek, ahelyett, hogy egyszerűen csak megtennék azt. És ez a mondandóm lényege, erre szeretnék rámutatni. Igen.

ANDY: Köszönöm. Hát, elég jól el voltam a saját nyomorommal.

ADAMUS. Igen, igen. Jó. Egészen addig, amíg erre rá nem mutattam, ami innentől most már még nyomorúságosabb lesz! (nevetnek)

ANDY: Most már jobb! Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm. Még két választ kérnék!

LINDA: Oké.

ADAMUS: Még két választ kérnék! Hogyan tesztelitek magatokat? O-ó! (Adamus nevet)

SHAUMBRA 1: (nő) Te jószágos Ég! (nevetések)

ADAMUS: A létező legrosszabb félelem. (további nevetések) Megkapod a mikrofont a Shoud-on.

SHAUMBRA 1: Pontosan.

ADAMUS: Megtennéd, hogy még fel is állsz?

SHAUMBRA 1: Édes Istenem!

ADAMUS: Igen. A színpadra is kihívhatnád, de maradjunk most ennél a felállásnál.

Hogyan teszteled magad?

SHAUMBRA 1: Hm, nem tudom. Kelly, hogyan tesztelem magam? (nevet) Nem tudom, csak... (Lindának elakad a lélegzete, a közönség reakciója pedig az, hogy „Óóóó!”)

LINDA: Óóó! Ez a fürdőszobás válasz. (valaki bekiabál, hogy „Jaj, ne!”) Óóó!

ADAMUS: Kihaszználhatod ezt a lehetőséget arra, hogy kimész a mosdóba.

SHAUMBRA 1: Ez az! Rendben.

EDITH: Nagyon gáz.

LINDA: Adj neki egy másik esélyt.

ADAMUS: Valaki olyannak add oda a mikrofont, akit nem kedvelsz. Bárkinek! (Adamus nevet)

LINDA: Pont előtted. (valaki azt mondja, hogy „Csak majd ne felejts el kezet mosni!”)

SHAUMBRA 1: Őt nem ismerem.

ALAYA: Én?

SHAUMBRA 1: Igen. (nevetés)
Édes Istenem!

ADAMUS: Két perc elég lesz. A férfi mosdóba kell menned! (nagy nevetés)

LINDA: Nem teheted ezt vele, hogy a férfi mosdóba küldöd!

ADAMUS: Két perc elég lesz. Megtenné valaki, hogy két perc múlva kihúzza őt onnan? Jó.

Most már a tiéd a mikrofon. Hogyan tesztelted magad?

ALAYA: A pénzzel.

ADAMUS: A pénzzel.

ALAYA: Azzal, hogy „Megengedhetem ezt magamnak? Vagy nem engedhetem meg magamnak?”

ADAMUS: Ó!

ALAYE: Fizessek érte? – Ezzel játszadozom egy kicsit.

ADAMUS: Tényleg? Az emberek manapság még csinálnak ilyeneket? Aggódnak azon, hogy van-e pénzük?

ALAYA: Ühüm.

ADAMUS: Nahát! Nahát! Oké. Akkor mondj egy példát erre, hogy mostanában mit tettél, amikor azt próbálad eldönteni, hogy megvegyél-e egy nagyon szép autót vagy ne?

ALAYA: Igazából egy házvásárlásról van szó.

ADAMUS? Házvásárlásról. Oké.

ALAYA: Ühüm.

ADAMUS: Igen.

ALAYA: Házvásárlásról.

ADAMUS: Nagyszerű.

ALAYA: Hogy meg kellene...

ADAMUS: Megvetted?

ALAYA: Még nem.

ADAMUS: Miért nem?

ALAYA: Mert azt érzem, hogy most még egy kicsit várjak, legyenek folyékonyabb, és ne legyenek ennyire szilárd. (Adamus nevet) (nevetés)

ADAMUS: Makyo!

ALAYA: Elérhető akarok lenni erre.

ADAMUS: Micsoda?! Micsoda?!?!

ALAYA: Hát elérhető, tudod...

ADAMUS: Rendben. Rendben.

ALAYA: Hogy ne legyenek annyira kemény.

ADAMUS: Na én ezt úgy fogom hívni, hogy „ez a te lószaros életed”. (nevet) Milyen régóta akarsz már egy házat? Milyen régóta vagy hajléktalan?

ALAYA: Nem vagyok hajléktalan.

ADAMUS: Mennyi ideig voltál hajléktalan?

ALAYA: Úgy kb. 6 hónapig.

ADAMUS: Oké.

ALAYA: Ühüm.

ADAMUS: És milyen régóta akarsz már egy házat?

ALAYA: Sajátot?

ADAMUS: Igen.

ALAYA: Kislánykorom óta, amikor volt egy kis házikóm a hátsó kertben. (nevet)

ADAMUS: Rendben, erről beszéllek.

ALAYA: Szeretnék egy otthont.

ADAMUS: És most meg azt mondod nekem, hogy folyékony akarsz maradni.

ALAYA: Hát...

ADAMUS: És bármire készen akarsz állni.

ALAYA: Ühüm.

ADAMUS: Teljesen körbevesz téged aház energia. (nevet) Nem, ez tényleg így van. Tudod vannak nomád emberek. Te egy házat szeretnél. Ez a te horgonyod. A te tered. A szentélyed. És egész életedben távol tartottad magad ettől a számodra biztonságot nyújtó háztól.

ALAYA: Hm.

ADAMUS: Az egész nyavalyás életedben!

ALAYA: Ettől most sírni fogok. (nevet)

ADAMUS: Amikor kislány voltál, amikor hajléktalan voltál, és most nyilvánvalóan van hol laknod, csak hogy az nem a sajátod. Egy biztonságot nyújtó ház a te helyed, amivel rendelkezhetsz, és ahonnan elutazhatsz, és bármit megtehetsz – de neked ez a ház a vágyad. Ha belenézek a szívedbe,

ez nagyon ott van, és most meg jössz itt nekem ezzel a teszt szarsággal, hogy „folyékony akarok maradni.” Ugyan már! Nem, nem, nem és nem!

ALAYA: Akkor elérhető? (mondja nevetve)

ADAMUS: Elérhető. A legjobb hely arra, hogy elérhető legyél, az a saját otthonod. Nem fogom neked megmondani, hogy tedd meg vagy ne tedd meg, de...

ALAYA: De ijesztő. Ijesztő.

ADAMUS: Miért?!

ALAYA: ááááh – Én... nem fogok kimenni a mosdóba! (nevetnek)

ADAMUS: Nem, nem, nem! Oda egyszerre csak egy ember mehet ki. Egyébként hány trónszék található a mosdóban? (nevetés)

ALAYA: Ő már a férfi mosdóban van!

ADAMUS: Nem, ez itt a ház ideje.

ALAYA: Ó, a ház ideje!

ADAMUS: A ház ideje! Fejezd be saját magad tesztelését!

ALAYA: Oké.

ADAMUS: Vedd meg a házat! És akkor ott lesz neked az a hely, ahol nagyon nagy biztonságban fogod érezni magad ott belül. Máris beszélni fogok a házakról.

ALAYA: Otthon. Az otthon az jó.

ADAMUS: Otthon. Igen, az otthon az jó.

ALAYA: Szeretem az otthont. Igen.

ADAMUS: És mi köze van a szabadsághoz?

ALAYA: Csak azt jelenti, hogy nem kell átmennem a ...

ADAMUS: Teszteled magad. Ez ugyanaz...

ALAYA: Te kérdeztél engem! (nevet)

ADAMUS: Akkor te is rávetítheted ezt a Realizációdra! Nagyon figyelj most rám! Képes... ó, végeztél? (Shaumbra 1 visszatért a mosdóból)

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Nem hallottam, hogy lehúztad volna a WC-t, (nevetések) De rendben van.

Figyelj ide rám, te is rávetítheted ezt a Realizációdra, hogy „Gondolkodom azon, hogy megvegyek egy házat, de én most folyékony akarok lenni. Nyitott akarok lenni a lehetőségekre vagy bármire.” – Pontosan ugyanezt az átkozott dolgot teszed a megvilágosodásoddal. – „Nem akarom elkötelezni magam magamnak, a Szellemnek, az életnek és semminek sem. Én csak...” Gyáva nyúl vagy! (nevetések) Igen, az vagy. Ezt csak kifogásként használod, és ez teljes mértékben, 100 %-ban makyó. Lószar!

ALAYA: Oké.

ADAMUS: De mi látjuk ám itt ezt a házzal kapcsolatos játszmat, és ez rendben is van, de most már ugyanezt elkezdted a Realizációddal is csinálni. „Hát lehet, hogy ennek nem most van itt az ideje” vagy „várok még egy kicsit, mert lehet valami mást kell csinálnom” vagy „egyszerűen csak nyitott maradok, és megvárom, hogy mit mond a Mester” – na ez egy nagy lószar!

ALAYA: Oké.

ADAMUS: Oké.

ALAYA: Oké.

ADAMUS: Vedd meg azt a házat!

ALAYA: És világosodjak meg!

ADAMUS: Vedd meg a házat és világosodj meg – ez tetszik. Igen.

ALAYA: Egy megvilágosodott ház!

ADAMUS: Igen! Igen!

ALAYA: Oké! Változtass széket! (nevetés, ahogy Alaya Edith-re néz, aki erre grimaszol egyet, Adamus pedig csókot küld neki)

Oké, még egy választ kérek, és utána következik egy újabb kérdés. Ez egy hosszú nap lesz. Még egy választ kérek! Mostanában hogyan tesztelitek magatokat? Ó! Remélem a kamera felvette a tekintetét, amikor megkapta a mikrofont! Hogyan tesztelted magad?

SUE: Nos, az elmúlt pár hónapban hatalmas haragot érzek.

ADAMUS: Igen, ez jó.

SUE: És ezt kifelé vetítem.

ADAMUS: Igen.

SUE: Nem annyira befelé, mert tényleg megértettem azt, hogy „Hagyd abba!”

ADAMUS: Helyes, helyes. Akkor talán kutyákba rúgsz bele, meg ilyeneket csinálsz?

SUE: Nem. A sofőrökkel kiabálok és...

ADAMUS: És hallanak téged? (bólogat) Ó, hát hallanak! És a keziddel is szoktál rájuk mutogatni?

SUE: Nem, azt nem.

ADAMUS: Nem, csak kiabálsz velük.

SUE: Igen, elég jó hangom van.

ADAMUS: És miket kiabálsz? Tudod, én még soha nem ültem autóban. Nagyon sok lovam volt, de soha nem ültem még autóban. Szóval, hogy szokott ez kinézni?

SUE: Hát vagy úgy, hogy „Húzzál már innen te seggfej!”

ADAMUS: Igen.

SUE: Vagy pedig...

ADAMUS: Hogyan hallanak téged, ha az ablakok...

SUE: Úgy, hogy az ablakot olyankor lehúzom!

ADAMUS: Ja, hogy lehúzod. (Sue nevet) Hogyan csinálod ezt? Tegyük fel, hogy én ülök a másik autóban, és mondjuk eléd vágtam, és ilyenkor miket szoktál mondani?

SUE: Látom a visszapillantó tükörben, és azt mondom, hogy „Húzzál innen, te seggfej!”

ADAMUS: Megfordulsz?

SUE: (nevetve) Igen.

ADAMUS: Ja, hogy megfordulsz.

SUE: Ja, nem, a visszapillantó tükörből látom.

ADAMUS: Értem, értem.

SUE: Tehát az energiát kifelé irányítom...

ADAMUS: Szeretném hallani, hogy is néz ez ki élőben. Szóval mondjuk eléd vágtam, vagy ilyesmi, vagy mögötted haladva túl közel mentem hozzád, és akkor mit csinálsz?

SUE: Húzzál vissza te seggfej!

ADAMUS: Ó! Értem! Jó. Jó. (nevetések) Tehát harag problémák.

SUE: Igen.

ADAMUS: És ez hogyan minősül saját magad tesztelésének? Mert ez inkább mások tesztelése.

SUE: Valamelyik nap volt egy ezzel kapcsolatos felismerésem. Az, hogy ez megakadályoz engem abban, hogy magammal legyek. Mert tudod, ezt még mindig kifelé vetítem, mikor ez itt bent van.

ADAMUS: Ühüm.

SUE: Nem arról van szó, hogy a haragnak itt kell lennie, de nekem tisztának kell lennem.

ADAMUS: És ebben az életedben milyen régóta nyomtad el a haragodat?

SUE: Ó, Istenem! Születésem óta!

ADAMUS: Vagyis nagyon régóta. Sok minden el lett nyomva.

SUE: Igen.

ADAMUS: És ugye tudod, hogy ez hatással van a testre?

SUE: Igen.

ADAMUS: És ez nem túl jó.

SUE: Igen.

ADAMUS: Szerintem ez nem ön-teszt, hanem egyszerűen csak kikiabálsz magadból a dolgokat. Mert ugye nem az történik, hogy közben ki is szállsz az autóból egy baseball ütővel a kezében?

SUE: (nevetve) Nem.

ADAMUS: Oké. Csak kicsit kikiabálsz azt magadból. És tudod mi a helyzet? Nagyon sokan elkezditek

tényleg megtanulni, hogyan legyetek részben láthatatlanok. Vagyis így nyugodtan káromkodhatsz, hogy „Húzzál már innen te...”

SUE: Seggfej.

ADAMUS: ...seggfej...nyugodtan káromkodhatsz hangosan, nem fognak veled foglalkozni, mert nem is látnak téged, meg se hallanak téged. Neked meg jólesik ezt a haragot kiadni magadból, de nem ezzel teszteled magad. Szóval akkor valójában hogyan teszteled magad?

SUE: A másik „aha”, ami jött az az önszeretet volt. És akkor, abban a pillanatban nagyon mély szeretetet éreztem magam iránt.

ADAMUS: Igen.

SUE: És a kezemet az arcomra tettem.

ADAMUS: Jó.

SUE: És...igen.

ADAMUS: Azzal teszteled magad, hogy történik egy ilyen dolog, amit aztán feltolsz a mentálba, és azt nézegeted, hogy képes vagy-e ezt mentalizálni, egy mentális elképzelést gyártani belőle. Egy elég érdekes módon rakosgatod el a dolgokat az elmédben, és még a legnagyobb „aha” pillanataidat is fogod, és behelyezed az elméd mentális dossziéjába, ahelyett, hogy szabadon és nyitva hagynád azt az érzést. És úgy teszteled magad, hogy ilyeneket kérdezel, hogy „Elég okos vagyok ahhoz, hogy mindezt megtegyem?” – Olyan ez, mintha ez egy mögöttes probléma lenne az életedben, hogy „Elég okos vagyok?”

SUE: Ehhez még azt is hozzátenném, hogy azzal is, hogy megnyissam magam az érzéseimre, hogy megengedjem az érzéseket.

ADAMUS: Pontosan. Nos ez történik, amikor az ember mentális. Amikor fogsz egy gyönyörűséges érzést – egy természetes, nyers, zsigeri érzést, ami tényleg olyan, mint egy Realizáció – érzed azt, majd az embernek ezt gyorsan bele kell helyeznie abba a mentális dossziéba. És ez már önmagad tesztelése. És egy kicsit a valódi, nyitott érzésektől való félelmet is jelenti, kifejezetten abban az esetben, ha attól félsz, hogy haragra gerjednél, és szinte megpróbálsz azokat elfojtani. De próbáld meg nem azonnal dossziézni ezeket.

SUE: Rendben.

ADAMUS: Ott volt az az önszeretet érzése, és ahelyett, hogy elkezdenéd azt analizálni, vagy megpróbálnád azt mondani, hogy „Oké, ez ebbe a dossziéba tartozik az önszeretet címszó alá, és ezt most már akkor kielemezhetem, és....” – Hagyd ezt abba! Mert ez csak le fog téged lassítani.

SUE: Rendben.

ADAMUS: Oké. Rendben.

SUE: Köszönöm.

ADAMUS: Jó. Köszönöm.

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet!

Mindannyian teszteltétek magatokat sok különböző módon – ahogy belemegyünk a Realizációba. Ez teljesen természetes, szóval emiatt ne érezzétek rosszul magatokat! Ne legyetek kemények magatokkal! Tesztelitek magatokat, és ezzel valójában azt a kérdést tesztitek fel magatoknak, hogy „Tényleg készen állok? Tényleg, tényleg, tényleg, tényleg, de tényleg készen állok?” És akkor adtok magatoknak egy újabb kis tesztet.

Kezdjétek el megnézni a megszokásaitokat és a mintáitokat, azokat a dolgokat, amit az életetekben tesztetek, és ahogy már erről szó volt, itt van ez a ház dolog. Csak tegyétek meg! Fejezzétek be önmagatok tesztelését, és ezeken a nagyon furá módokon történő teszteléseket! Egyszerűen csak lépjétek túl a tesztelésen! És akkor elkezdetek majd nagyon tudatában lenni a teszteteknek.

De van-e valami más is, ami most nagy fontossággal bír? És ezt most hozom fel, a Szárnyak Sorozat utolsó Shoudján, aminek az az oka, hogy a szárnyaitok elkezdenek kinyílni. Elkezdetek kiemelkedni abból a gubó-állapotú felébredésből. A szárnyaitok elkezdenek kinyílni, de van valami, ami nagyon rá van tapadva, ragadva a szárnyaitokra, ami tényleg nagyon oda van ragadva és erről itt most beszélünk kell.

Második kérdés

Azzal fogom kezdeni, hogy felteszem a kérdést – Linda, kérlek vidd a mikrofont. A koszos mikrofont. (nevetések) Én pedig felteszem a kérdést, hogy „Áldozatok vagytok-e?”

Linda, kérlek vidd a mikrofont! Áldozatok vagytok-e?

DAVID: Azt mondanám, hogy teljességgel igen.

ADAMUS: Ó! Oké. Magyarázd el!

DAVID: Hát pont most kaptam meg a mikrofont, ennél a kérdésnél. (Nagy nevetés és taps)

ADAMUS: Ez egy jó példája annak, amikor a bölcsesség és a humor együtt van. Ez nagyon remek volt. Áldozat vagy?

DAVID: Tudatosan válaszolva nem.

ADAMUS: Ühüm.

DAVID: De ha valaki ezeröttszáz életet leél ezen a körhintán, akkor elkezd gyanakodni, hogy talán mégis lehet ott valami.

ADAMUS: Oké. (nevetések) Miből gondoltad, hogy áldozat vagy?

DAVID: Hát nálam elég nagy szerepet játszott a kétség, de ezt az ember maga teremti.

ADAMUS: Igen.

DAVID: Én nyomom meg az életemben a fékpedált. Bár ez igazából nem is áldozatiság, hanem csak, hogy nyomom a féket az életemben.

ADAMUS: Ühüm. De úgy érzed, hogy áldozat vagy?

DAVID: Tulajdonképpen nem.

ADAMUS: Oké. Jó. Elvégezted a SES Iskolát, és SES tanító vagy, így aztán nagyon jól érted ezt az egész áldozati energia dolgot. Azt mondod, hogy nem vagy áldozat.

DAVID: Igen. Az előbb azt csak úgy mondtam.

ADAMUS: Oké. (David hangosan felnevet) Oké, jó. Nem, vagy az...

DAVID: Nem tudom miért csináltam! (Adamus nevet)

ADAMUS: Jó. Köszönöm. Következő. Áldozat vagy?

2. SHAUMBRA (nő): Te jó ég!

ADAMUS: Az egy áldozati tekintet volt, amikor megkaptad a mikrofont. Megtenné valaki, hogy mosolyog, amikor megkapja azt a francos mikrofont? – Köszönöm Linda, már vártam. Már vártam erre. – Igen. Áldozat vagy?

2. SHAUMBRA: Ez nem igaz. (nevet) Sajnálom. Korábban áldozat voltam, mert ez egy tömegtudati dolog, de most...

ADAMUS: Nem akartad ma megkapni a mikrofont?

2. SHAUMBRA: Nem.

ADAMUS: Értem, nem akartad megkapni.

2. SHAUMBRA: Nem, nem akartam megkapni.

ADAMUS: Igen.

2. SHAUMBRA: Kicsit félttem ettől.

ADAMUS: Korábban azt mondtad Cauldre-nek, hogy aggódsz az angolod miatt?

2. SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: Nincs gond az angoloddal. Igen. Ez egy gyors elterelés volt, hogy visszatérhessünk a lényegre. Tehát, áldozat vagy-e?

2. SHAUMBRA: Most már nem vagyok az.

ADAMUS: Nem.

2. SHAUMBRA: Korábban az voltam.

ADAMUS: És mi volt az a dolog, aminek a leginkább az áldozata voltál?

2. SHAUMBRA: A tömegtudatnak.

ADAMUS: Hát igen, ez egy elég nagy dolog!

2. SHAUMBRA: A félelemnek.

ADAMUS: De egy csodálatos országból érkeztél ide, csodálatos emberekkel, akiket megtámadtak, megtizedeltek, megerőszakoltak, és mindenféle rossz dolgokat tettek velük.

2. SHAUMBRA: Lengyelországból származom és...

ADAMUS: Az a konfliktus szíve.

2. SHAUMBRA: Igen. De 16 évvel ezelőtt elköltöztem onnan. Ezért is érzem magam most már nagyon jól. A munkám jelenti a problémát. (nevet)

ADAMUS: Miért? Mi a munkád?

2. SHAUMBRA: Jaj, azt nem akarom elmondani. Sajnálom, de az emberek...

ADAMUS: Egy kém. Kém! (nevetés) Azok nem akarnak mondani soha semmit! Jó. Tehát a kérdés az, hogy áldozat vagy-e? Egy olyan országból származol, ahol óriási az áldozati tudatosság rétege. Volt ott egy összejövetelünk. Szeretnék oda visszamenni, mert még mindig szükség van egy kis munkára a lengyel Shaumbrákkal.

2. SHAUMBRA: Természetesen.

ADAMUS: ...hogy tényleg elengedjék ezt.

2. SHAUMBRA: Most kifejezetten a vallással.

ADAMUS: Áldozat vagy? Igen vagy nem?

2. SHAUMBRA: Nem.

ADAMUS: Nem. Oké. Jó.

2. SHAUMBRA: Most már nem.

ADAMUS: Jó! Jó! Örülök, hogy túljutottunk ezen! Még egy pár választ kérnék!

2. SHAUMBRA: Köszönöm.

ADAMUS: Nézegetem itt a csoportot. Áldozatok vagytok-e?

LARA: Nem.

ADAMUS: Mostanában voltál? Tudod, 5 éve, 10 éve?

LARA: Igen.

ADAMUS: Igen.

LARA: Igen.

ADAMUS: És minek voltál az áldozata?

LARA: Szerintem a saját bizonytalanságomnak.

ADAMUS: Az, hogy Mofo-val élsz (aki a férje) még nem tesz téged automatikusan áldozattá!

LARA: Erről van szó! (nevetés)

ADAMUS: Automatikusán. (nevetnek) Megkérdőjelezhető ugyan, de ez még nem tesz téged áldozattá. Akkor minek vagy az áldozata?

LARA: A saját bizonytalanságomnak, zavarodottságomnak és nyugtalanságomnak.

ADAMUS: Ühüm. Ühüm. A múltadnak, a gyerekkorodnak vagy ilyesminek?

LARA: Nem.

ADAMUS: Nem, nem, nem.

LARA: Nem.

ADAMUS: Nem.

LARA: Csak a felnőttkori tapasztalataimnak szerintem.

ADAMUS: És azokon már túljutottál?

LARA: Nem.

ADAMUS: Oké. Tehát van egy kis áldozatiság...

LARA: Nem, többé már nem érzem magam áldozatnak.

ADAMUS: Nem érzed magad áldozatnak?

LARA: Nem.

ADAMUS: Oké, de itt ebben én egy kis ellentmondást hallok.

LARA: Hát...

ADAMUS: Nem vagy áldozat, de még van ott egy kevés. Mi történik?

LARA: (nevetve): Még mindig sok bizonytalanságot és nyugtalanságot érzek.

ADAMUS: A bizonytalanság nem a megfelelő szó.

LARA: Hm.

ADAMUS: Tudod miről van szó?

LARA: Tessék?

ADAMUS: Én is ezt kérdezem.

ADAMUS: Kérlek, mondd meg.

ADAMUS: Neked kell ezt kimondanod.

LARA: Tudom én ezt.

ADAMUS: Akkor miért hívod bizonytalanságnak? Mert ezt a szót használtad, ugye?

LARA: Ühüm.

ADAMUS: Miért ezt a szót használtad rá? Miért? Pedig tudod, hogy miről van szó!

LARA: Döntésképtelenség?

ADAMUS: Nem.

LARA: Nem.

ADAMUS: Körbe táncolod a témát.

LARA: Ühüm.

ADAMUS: Mi az?

LARA: Félelem.

ADAMUS: Közel jársz. (Lara szünetet tart)

Mi a szó? Hiszen ott van. A fele társaság már tudja. (megint szünetet tart)

Szép cipőd van! (mondja Jason-nek, aki az első sorban ül)

JASON: Köszönöm. (nevet)

ADAMUS: Nagyon tetszik. (nevetések) Talán Cauldre-t is felszerelhetnénk valami olyannal, ami nem ennyire nyitott, kivágott, mint ez. (Cauldre szandáljára utal ezzel) Jaj, sajnálom. Hol is tartottunk?

LARA: Valahol a félelem környékén.

ADAMUS: Ha te mondd ki a szót, akkor azzal tényleg nagyon sok dolgot kitisztítasz magadból.

LARA: Oké.

ADAMUS: Rendben van. A bizonytalanságról, a kétségről beszélünk itt. Más makyo szavakat is használtál. Már nem érzed magad áldozatnak.

LARA: Nem.

ADAMUS: Téged tulajdonképpen nem üldöznek külső dolgok. De akkor meg mi történik? Mi volt a legnagyobb érzelmed az elmúlt 10 évben?

LARA: Hm.

ADAMUS: Igen.

LARA: A beragadtság, elakadtság érzése?

ADAMUS: Nem.

LARA: Nem tudom...a szomorúság érzése.

ADAMUS: Ezt egyébként hallottam.

LARA: Tudom.

ADAMUS: Igen.

LARA: De nem fogok kimenni a mosdóba.

ADAMUS: Oké. Rendben van. (nevetések) Ezt most szépen elkendőzzük, és ez most itt egy kicsit túl intenzív. Hát az elég nagy csalódottságot keltene, mert akkor veled kellenem mennem a mosdóba, hogy ezt folytatni tudjuk. (nevetés)

LARA: Na meg az operatőrnek is. Hát az kínos lenne.

ADAMUS: Ha én mondom ki azt a szót, akkor annak csak fele akkora hatása lesz rád személyesen a dolgok elengedésére vonatkozóan. De ha te mondom ki, akkor már el is mehet. (Lara felsóhajt) Hát nem vicces, hogy az elme így képes blokkolni a dolgokat? Pontosan tudod, hogy miről beszélek, de nem jut eszedbe a szó, és ez is az egyik ön...

LARA: De érzem.

ADAMUS: Érzed. Ez is egy ön-teszt.

LARA: Igen.

ADAMUS: Úgy 30-40%-otok már tudja miről is van itt szó, de – mit is tegyünk? Szeretnéd, ha megmondanám neked?

LARA: Igen.

ADAMUS: Jól van. Add vissza a mikrofont Lindának, és most egy kis időre befejeztük a kérdéseket, és elmondom a mondandómat. De tényleg, igazán érezz abba bele, amit most mondok, mert akkor tényleg nagyon nagy részét el tudod engedni. Oké. A világitást kérném lejjebb kapcsolni.

Van egy dolog, amivel tényleg szembe kell néznünk, és amiről beszélnünk kell, és ez egy ragacsos, tapadós kemény dolog, és ez az, amit el akartok engedni, de nem fogjátok azt azonnal elengedni. Bele fog telni egy kis időbe, mert annyira nagyon ragad és tapad. Annyira mélyen belétek ivódott, annyira nagyon ronda, rusnya, és ez az, ami áldozatot csinál belőletek. Ez csinál belőled is áldozatot.

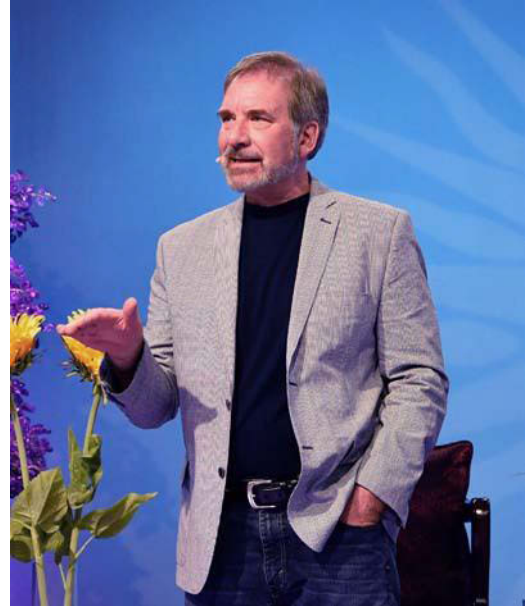
Mindannyian tényleg nagy utat jártatok be, rengeteg bölcsességet hoztatok be, és tényleg nem vagytok már a születitek áldozatai. Szinte ez az egész már úgy tűnik, hogy nagyon régen volt, tudjátok, amikor voltak azok a családi dolgok, és őket vádoltátok. Többé már nem vagytok az expartneretek áldozatai, akik alatt a volt férjeket, feleségeket, szerelmeket értem – mert felfogtátok, hogy azzal csak sok felesleges plusz terhet cipelnétek magatokkal. Tehát már nem vagytok az áldozatai.

Nem vagytok a tömegettudat áldozatai, amit úgy általánosságban értek. Úgy értem felfogjátok, hogy az ott van, és meg van a maga csábítása, de nem engeditek már, hogy az igazán zavarjon titeket. De itt van még nektek ez az egy áldozati dolog, egy hatalmas áldozati dolog még maradt, ez pedig a bűntudat érzése, hogy a bűntudat érzésének vagytok az az áldozatai.

Bűntudat

A bűntudat tesz áldozattá benneteket. „Bűnös vagyok, mert rosszat tettem egy másik emberrel! Bűnös vagyok, mert nem vagyok kedves vagy jó ember! Bűnös vagyok, mert még mindig magammal cipelek olyan dolgokat, amelyeket nagyon régen tettem – a titkaimat.” Legyenek azok piszkos kis titkok, vagy csak nagyon mélyre süllyedt titkok. És a bűntudat pedig sokkal nagyobb áldozatot csinál belőletek, mint más emberek, mint bármi más külső dolog. Ahogy most kitarjuk a szárnyunkat, és készen állunk a repülésre, a valódi kiemelkedésre, amennyiben még ott van az a ragacsos-tapadós dolog a szárnyatokon, akkor úgy nem fogtok tudni túl jól repülni. Sokat fogtok esni, zuhanni, botorkálni. Időt vesz majd igénybe, hogy szemügyre vegyétek a bennetek lévő bűntudat érzéseket.

És ez vicces dolog, mert ezek ott vannak, ti is tudjátok, hogy ott vannak, tényleg tudjátok, hogy melyek

azok, ugyanakkor az elme játszmázik. Az elme egy óriási játszmát játszik, legelőször is azt, hogy tagadja, hogy áldozatok lennétek, egészen addig, míg végül fel nem ismeritek, hogy a saját bűntudatotok okozza a létező legnagyobb áldozatiságot! A saját bűntudatotok sokkal nagyobb, mint amikor egy rossz család, egy rossz párkapcsolat, egy rossz munka vagy bármi más áldozatai vagytok.

És ragaszkodtok ahhoz a bűntudathoz! A szégyenérzetből kifolyólag ragaszkodtok hozzá. És még azért is ragaszkodtok hozzá, mert ez a létező legnagyobb tesztelése saját magatoknak! Azért nem engeditek el, mert túl nagy bűntudatot éreztek miatta. Azt érzitek, hogy valami borzalmasan rossz dolgot tettetek, és ezért azt nem engedhetitek el. Hát hogyan is engedhetnétek el? Hogyan is tehetnétek meg, hogy egy csettintésre elengedjétek azt? Van valami bennetek, ami azt mondja, hogy „Nem lenne túl helyes dolog, ha egyszerűen csak eloldoznám magam tőle. Magammal kell hurcolnom, hogy ezzel emlékeztessem magam arra, hogy többé ne legyek rossz ember!” – Tehát itt van bennetek ez a bűntudat, ami a saját magatok áldozatává tesz titeket. Általában azt hiszik az emberek, hogy az áldozat mindig valami külső körülmény vagy ember áldozata. Pedig valójában a legnagyobb áldozat, az áldozatiság legnagyobb okai ti magatok vagytok, a saját bűntudatotok.

És ez egy érdekes dilemmát vet itt fel. Mihez kezdjétek vele? Hogyan kellene kezelnetek a bűntudatot? Azt máris elárulhatom, és ezt már a legtöbben tudjátok, hogy nem vehetitek fel a harcot a bűntudattal. Mert tudja hol található az érzékeny pontjaitok. Akkor hát mihez kezdtek vele?

Áldozatként nem tudtok belelépni a testet öltött Realizációdba. Már túlléptetek a rajtatok kívül álló áldozati dolgokon, de mi a helyzet a belső bűntudattal? Mi a helyzet a bűntudattal?

És ahogy itt most erről beszélek, érezetek bele itt mindannyian a terem energiájába! Elképesztő felvillanásaitok vannak. Lehet érezni, ahogy az energia erre helyeződik mindenhol, ahogy mindannyian belenéztek a saját bűntudatotokba. És az pedig vicces, ahogy az elme elrejtje ezt, miközben ti tudjátok, hogy az ott van. Tudjátok, hogy az ott van, és mégsem vagytok képesek kimondani azt a szót! Pedig a legkönnyebb szó, mégis nehéz kimondani.

Pont ezt teszi a bűntudat, de tudjátok mi itt most nem fogjuk feldolgozni a bűntudatot. Igazából nekem ehhez már egyáltalán nincs türelmem. Egyszerűen csak meg fogunk tőle szabadulni. De ez felhossa a bűntudatot a bűntudattal kapcsolatban. (Adamus nevet)

Egy kérdés

Mielőtt tovább mennénk ezzel, szeretnék feltenni nektek egy érdekes kérdést. És Linda, kérlek újra vidd magaddal a mikrofont! Tehát, ha a bűntudat egy dolog, egy tárgy, vagy valamiféle létező lenne, és lenne egy óriási nagy házad, (nevetések, ahogy közben Alayára néz) tehát lenne egy hatalmas nagy házad, amiben jó sok szoba található – pince, padlás, meg minden – tehát ez egy szép nagy ház lenne, akkor abban a házban hol élne a bűntudat? Linda megy a mikrofonnal, kérném feljebb kapcsolni a világítást! Akkor hol élne a bűntudat? Melyik szobában? Melyik helységben?

JANE: Az alagsorban.

ADAMUS: Az alagsorban. Miért?

JANE: Mert nincs szükség rá.

ADAMUS: Nincs rá szükség. Igen. De akkor is ott él az alagsorban, annak ellenére, hogy az ajtaja zárva van, és nagyon mélyen van.

JANE: Igen.

ADAMS: Sok büntudatot érzel?

JANE: Igen.

ADAMUS: Jelenleg is a pincében tartózkodik?

JANE: Nem.

ADAMUS: Akkor hol van?

JANE: Pontosan itt.

ADAMUS: Mit szólna a nappalihoz?

ADAMUS: A hálósobában.

ADAMUS: A hálósobában, oké. (nevetések) A nappaliban és a hálósobában.

JANE: A kettő közel van egymáshoz.

ADAMUS: Igen, igen.

JANE: Nagyon közel van egymáshoz.

ADAMUS: Igen, és azért mondtam a nappalit, mert ezzel behozod azt az életedbe. És ez egyébként jobb, mintha odalenn a pincében tárolnád, mert attól az még ugyanúgy ott lenne a pincében, csak te elfeledkeznél róla, ugyanakkor pedig attól még ugyanúgy éreznéd, hogy beléd szivárog az energiája.

JANE: Igen.

ADAMUS: Tehát a nappaliban és a hálósobában lakik. De így nem lehet élni!

JANE: Nem, nem lehet.

ADAMUS: Nem lehet! És tudod, most meg kell, hogy kérdezzek, hogy mi az, ami miatt tényleg büntudatot kell érezned?

(Jane szünetet tart)

Most erre egyébként nem várok választ. (nevetések) De ott volt az a feszült pillanat. „Hála Istennek!” (Adamus nevet) Nem. Ez egy költői kérdés volt. Mi az, ami miatt tényleg büntudatot kell érezned? Ki hozza létre a büntudatot?

JANE: Én.

ADAMUS: Igen, az ember.

JANE: Igen.

ADAMUS: A Mester erre nagyívben szarik.

JANE: Igen.

ADAMUS: Ahogy Isten is, vagy az Én Vagyok is. Az ember szereti azt gondolni, hogy a Mestert, az Én Vagyókat ez érdekli. Pedig egyáltalán nem érdekli egyiket sem. Egyiket sem. Tehát megítéltél valamit az életedben, ami miatt aztán büntudatod lett, és azóta magaddal is hurcolod azt mindenhová.

JANE: Igen.

ADAMUS: Szoktál gondolkodni ezen a büntudaton, vagyis hányszor téma ez, havonta egyszer-kétszer?

JANE: Mostanában gyakrabban jön fel.

ADAMUS: Gyakrabban? Vajon miért? A Shoud miatt. (nevetnek) Ó, hát el kellett kezdenünk a felszínre hozni – bennetek, akik most itt vagytok és az online nézőkben is – ezt a büntudat dolgot. Pontosan ez volt az oka annak, hogy 30 napig távol voltam tőletek. Igazából ezt azért tettem, hogy a büntudat tényleg a felszínre jöjjön bennetek, ami minden bizonnyal kellemetlen volt a számotokra, de nem fogtok tudni repülni, amennyiben a büntudat börtönében raboskodtok. Az úgy nem működik! Úgy értem a legrosszabb dolog, amit valaha tettetek, az nem is annyira rossz.

Szeretitek azt gondolni, hogy az nagyon rossz, és ekkor mondom azt, hogy ez egy játszma – nem csak neked, hanem mindenkinek. A közönség játszma, és a ti játszmatok is. (mondja a kamerába) Ez az a pont, amikor azt mondom, hogy ez egy játszma. Még hozzá egy óriási játszma, amit éppen játszotok ezzel a büntudattal.

Oké, máris beszélni fogok erről. Visszatérünk erre. Tehát köszönöm, köszönöm a válaszodat.

Hol él a büntudatod ebben a hatalmas nagy házban? Hol lakik?

LINDA: Itt a második esélyed.

SHAUMBRA 1: Linda nagyon eltökélt! (Adamus nevet) Nos, tudod, miután hallotta a...

ADAMUS: Ja azt, hogy a „nem tudom”-ból megérkeztél oda, hogy „Tudod”.

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Jó, rendben.

SHAUMBRA 1: Igen.

ADAMUS: Ez jó volt.

SHAUMBRA 1: És most van mit mondanom.

ADAMUS: Igen, igen, igen. Megtennéd, hogy felállsz?

SHAUMBRA 1: Miután sok Shoudot meghallgattam, mindig azt mondod, hogy „Engedd el! Engedd el!”

ADAMUS: Igen, igen.

SHAUMBRA 1: „Ez már nem hozzád tartozik.”

ADAMUS: Igen, persze. A tiéd hol lakik?

SHAUMBRA 1: Sehol. Bennem már nincs bűntudat, mert mindent megtettem, amit csak tudtam, amikor valamit tettem...

ADAMUS: Azt lefogadom! Azt lefogadom! Örülök, hogy ezt gondolod, de....

SHAUMBRA: Próbálok ezen nem gondolkodni. (mondja nevetve)

ADAMUS: ...Azt lefogadom, hogy ezt gondolod.

SHAUMBRA 1: Igen? Ezt csinálom?

ADAMUS: Lényegében igen. Mindenki ezt csinálja. Minden, ezen a bolygón élő emberben ott vannak a bűntudat szintjei. Igen.

SHAUMBRA 1: Azt felismerem, hogy mi az ember vagyunk.

ADAMUS: Helyes.

SHAUMBRA 1: Azt akartam mondani, hogy ide-oda váltunk a régi energia és az új energia között, mert most pont itt tartunk. Mi vagyunk a kapocs.

ADAMUS: Ennek semmi értelme sincs számomra.

SHAUMBRA 1: Nincs? Nincs semmi értelme?

ADAMUS: Nincs. Nincs.

SHAUMBRA 1: Nem, ez...

ADAMUS: Nincs. Hallom a szavakat, de én...

SHAUMBRA 1: Mert tudod számomra ennek igen is van értelme...

ADAMUS: Van benned büntudat?

SHAUMBRA 1: Hát, ha van is valamennyi, az a türelmetlenségem miatt van.

ADAMUS: Türelmetlenség. Oké.

SHAUMBRA 1: Hát igen. (felsóhajt)

ADAMUS: Volt, hogy rosszul bántál valakivel?

SHAUMBRA 1: Néha kiabálok a férjemmel.

ADAMUS: Kicsit közelebb tatanád a mikrofont a szádhoz, hogy mindannyian hallhassuk a gyónásodat?

1. SHAUMBRA: (nevetve) Amikor kiabálok a férjemmel, akkor utána büntudatot érzek.

ADAMUS: Kiabálsz a férjeddal.

1. SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: Igen, igen. Szereted őt?

1. SHAUMBRA: Oké, emiatt büntudatot érzek.

ADAMUS: De... szereted őt?

1. SHAUMBRA: Hát persze, hogy szeretem! (Linda alig kap levegőt)

LINDA: Hm.

1. SHAUMBRA: Szóval szerintem ezért is érzek...

ADAMUS: Nem érzed, hogy ebben vagy egy kis büntudat?

1. SHAUMBRA: De igen, amikor rákiabálok. Igen. (nevetgél)

ADAMUS: És miért kiabálsz vele?

1. SHAUMBRA: Azért, mert...

ADAMUS: Mért idióta néha! (nevetések) De nem mindig.

1. SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: Nagyon ritkán.

1. SHAUMBRA: Nem akartam ezt mondani. (nevet)

ADAMUS: Várj, egyébként itt a közelben lakik? És nagydarab pasas, mert akkor....

1. SHAUMBRA: Hát tudod mindenkinek meg vannak a maga problémái.

ADAMUS: Igaz.

SHAUMBRA 1: És tudod néha előfordul, hogy nem értek egyet vele, és hülyének tartom olyankor, és elkezdek vele kiabálni egy kicsit. Aztán meg büntudatom van emiatt.

ADAMUS: És hogy kiabálsz vele? Hogy hívják?

1. SHAUMBRA: (sóhajt egyet) Michael.

ADAMUS: Michael. – Hogyan kiabálsz vele? Kíváncsi vagyok rá!

1. SHAUMBRA: Hát tudod úgy, hogy „Miért vagy ekkora idióta?”

ADAMUS: De ezt nyilván hangosabban mondd nagy ritkán, amikor ez előfordul?

1. SHAUMBRA: Hát persze.

ADAMUS: És Michael ilyenkor mit szokott tenni?

1. SHAUMBRA: Csak néz rám.

ADAMUS: Csak néz – oké. Mint egy tipikus férj. (nevetések) „Nem hallottam semmit.” Oké.

ADAMUS: Akkor térjünk csak vissza a büntudatodhoz. Mert ez nem Michael-lel kapcsolatos, hanem...

1. SHAUMBRA: Hanem azzal, hogy tényleg nem kellene ilyennek lennem. Jobban kellene ezt kezelnem!

ADAMUS: Igen.

1. SHAUMBRA: És miután megtörtént a dolog, akkor meg büntudatom van.

ADAMUS: De itt most nem fogunk semmiféle pszichoanalízist végezni ma, de...

1. SHAUMBRA: Nem, csak szeretném, ha tudná...

ADAMUS: ...a büntudat, ami ott van benned, és amit fel fogunk robbantani, ennél sokkal mélyebbre nyúlunk vissza.

1. SHAUMBRA: Tessék?

ADAMUS: (nevet) A büntudatodnak nem Michael-hez, és nem a vele való kiabáláshoz van köze, hanem valami sokkal mélyebb dologról van szó. Más problémákhoz van köze. És ezt itt most nem fogjuk pszichoanalízis alá vetni. Hanem fel fogjuk azt robbantani! Ez az Új Energiás pszichoanalízis – a robbantás – ahol egyszerűen csak felrobbantjuk.

1. SHAUMBRA: Igen, mert muszáj ezen tovább lépni.

ADAMUS: Igen, igen.

1. SHAUMBRA: Igen.

ADAMUS: Jó.

1. SHAUMBRA: Én ezt szoktam tenni. Tényleg ezt próbálom tenni, hogy oké, ezt és ezt tettem. És büntudatot érzek miatta.

ADAMUS: És melyik szobában lakik?

1. SHAUMBRA: Nem is tudom, a nappaliban.

ADAMUS: A nappaliban. Oké. És mit szólsz a hálósobához?

1. SHAUMBRA: Nem.

ADAMUS: A hálósobában nincs büntudat?

1. SHAUMBRA: Á, nincs! Ehhez már túl öregek vagyunk. (mondja nevetve)

LINDA: (nevet) Óóóó!

ADAMUS: Ez pont ugyanaz, mint a „nem tudom.” Túl öregek vagytok? Túl öregek?

1. SHAUMBRA: Nem!

ADAMUS: Csak a jegyzőkönyv kedvéért mondom, hogy az ember, ahogy idősödik, egyre jobban kell, hogy élvezze a szexet.

1. SHAUMBRA: Ó, mi már külön alszunk.

ADAMUS: Nem alszotok együtt....

LINDA: Én tudom, hogy ez így igaz!

ADAMUS: Ja, jól van. (kuncog) De... nincs... oké.

SHAUMBRA 1: Ez most már tényleg nagyon személyes kezd lenni. (mondja nevetve)

ADAMUS: Linda, te maradj ki ebből! (nevetés)

ADAMUS: Nem, ez nem kezd személyes lenni. Ez az élet. Ez maga az élet. És tényleg, ahogy az ember egyre jobban elfogadja a testét, a korát, a...

1. SHAUMBRA: Nem erről van szó.

ADAMUS: ...az energiáját, akkor 50, 60, 80 éves korban a szexnek sokkal jobbnak kell lennie. El tudod ezt képzelni 100 éves korodban? Bumm! (nevetés)

SHAUMBRA 1: Nem, nem tudom ezt elképzelni! (nevet)

ADAMUS: De miért nem? Miért nem? Mert tudod ez az...

1. SHAUMBRA: Nem tudom elképzelni, hogy olyan sokáig éljek.

ADAMUS: Sokáig akarsz élni? Akkor szexelj!

1. SHAUMBRA: Hát igen, nekünk kellene...

ADAMUS: Nem! Szexelj magaddal vagy valaki mással! Ez az egyik kulcsa a hosszú életnek! Ha már nem szexelsz, akkor már nem is élsz, abbahagyod az életet. (Adamus nevet) Egyébként...

1. SHAUMBRA: A férjem beteg.

ADAMUS: Az nem érdekes.

SHAUMBRA 1: De ő, tudod...

ADAMUS: Nem – mert lehetsz te magaddal is, ha érted mire gondolok.

EDITH: Maszturbálj!

ADAMUS: Ó, Edith! (nagy nevetés) Edith nem túl halkán azt suttogta, hogy „Maszturbálj!” (még nagyobb nevetés) Nézzétek csak miből lesz a cserebogár! Csak széket változtatott, és máris... (nevetés, éljenzés, tapsolás) És ez a nő ki nem állta, amikor kimondtam azt a szót, hogy „bassza meg”, és most pedig már a maszturbációról beszél! (nevetések) Végül is a kettő nem pontosan ugyanazt jelenti? (Adamus nevet) Sajnálom. Add vissza a mikrofont Lindának! Még egy választ kérek! Még egyet kérek!

LINDA: Oké, oké.

ADAMUS: Bűntudat.

LINDA: Még egyet. Még egyet.

ADAMUS: Melyik szobában él a házában?

LINDA: Oké. Ó, ezt érzem.

ADAMUS: Igen.

PAUL: Helló Saint-Germain!

ADAMUS: Helló! Leginkább Adamus vagyok.

PAUL: Adamus.

ADAMUS: Van bűntudatod?

PAUL: Hát persze.

ADAMUS: És mivel kapcsolatban?

PAUL: A kihagyott lehetőségek miatt, mert akkor azt választottam.

ADAMUS: Igen. Miért éreznél bűntudatot egy kihagyott lehetőség miatt?

PAUL: Mert amikor az ember elkezd visszanézni az életére – és ez hülye egy dolog, amikor egy bizonyos korban elkezdesz visszatekinteni az életedre – „Hogyan máshogy élhettem volna az életem? – De lényegében jól volt úgy, ahogy történt.

ADAMUS: A Mester visszanéz, és ahelyett, hogy megbánást érzett volna amiatt, ami nem történt meg, a Mester visszatekint, és felismeri, hogy tulajdonképpen az volt az ÉS. Mindenféle dolgot megtettél.

Az nem úgy van, hogy visszanézel, és azt mondod, hogy „Jaj, azt is, meg azt is meg kellett volna tennem!” – Hanem azt mondod, hogy „Azt is meg amazt is megtettem.” – Annak ellenére, hogy azt hiszed, hogy ezt csak kitalálsz, ez nem így van, mert mindig az ÉS-ben vagy. A múlt se nem egysíkú, se nem lineáris, tehát engedj meg magadnak, hogy bele menj a múltba, és megtapasztald azokat a potenciálokat, amiket nem hoztál be erre a szintre. De melyik szobában él a bűntudat?

PAUL: A konyhában.

ADAMUS: Miért? Miért pont a konyhában?

PAUL: Mert gyerekkoromban, lényegében a családom a konyhában élte az életét.

ADAMUS: Igen.

PAUL: Ami azt jelentette, hogy általában vacsorakor mondta el mindenki a dolgait, ami sok emésztési problémát okozott. (nevetés)

ADAMUS: És te is a vacsora asztalnál mondtad el a dolgaidat?

PAUL: Nem.

ADAMUS: Nem.

ADAMUS: Bűntudat, ugye?

PAUL: Igen.

ADAMUS: Igen. És egy bizonyos módon okos dolog volt tőled, hogy nem a vacsora asztalnál mondtad el a dolgaidat. Mert akkor lehet, hogy felszámoltak volna! (Adamus nevet)

PAUL: Volt ott bőven dolog, senki nem hiányolta az enyémet.

ADAMUS: Igen. De közben ott van egy csomó belső bűntudat, és nem kell ebbe most belemennünk, hogy mik azok, mert nem ezért vagyunk itt. De itt az ideje annak, hogy ezt az egészet most már elengedd!

PAUL: Igen.

ADAMUS: Jól van. Köszönöm.

PAUL: Igen. Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

A játszma befejezése

Szeretném, ha mindannyian beleéreznétek ebbe! Hol lakik a büntudat? Ha ez egy hatalmas nagy ház, akkor vannak köztetek olyanok, akiknél főként odalent az alagsorban van eldugva. Nem szabadultatok meg tőle! Tudjátok, pedig a pincében eldugott dolgok felét, sőt 80%-át ki kellene dobni! Soha többet nem fogjátok azokat ismét használni, de mégis odalent rejtegetitek azt a büntudatot, mint egy emlékeztetőként, csak azért, mert nem vagytok hajlandók azt elengedni.

Sokatok esetében a büntudat a padláson székel, odafent, ami a szuper tudat a tudatalattival ellentétben. Odafent van ez az egész a szupertudatban, és én azt mondom, hogy ez a legproblematisabb, amikor odafent van, mert tudjátok, nem gondolkodtok túl sokat a padlásodon. De attól az még ott van, és blokkol titeket. Mert tudjátok a szupertudat blokkolja a megnyílást, a dolgokat. És ti a büntudatot oda felteszitek, majd elfeledkeztek róla, és az pedig megakadályozza azt, hogy eljussatok oda, ahova szeretnétek.

Sokatok esetében a büntudat a hálósobában él. A szexuális büntudat a létező legerősebb büntudat mind közül. A szexuális büntudat lényegében erősebb annál a büntudatnál, mint amikor bántotok egy másik személyt, vagy akár meggyilkoltok valakit. A szexuális büntudat a létező legerősebb mind közül. És akár azért van büntudat, mert azt gondoljátok magatokról, hogy csak egy vén perverz vagyok, vagy azért, mert manipuláltatok másokat, és ez lehetett akár egy előző életben is. A szexuális mágia, a boszorkányság vagy a bűbáj a leghatékonyabb mind közül. Belevittetek egy kis szexet a mágiába, és ez bizony nagyon erőteljes dolog, és néhányan játszottatok ezzel előző életekben. De, amikor a büntudat a hálósobában van, akkor az tényleg nagyon ragadós-tapadós, tényleg nagyon ronda dolog.

Sokatok esetében a büntudat a nappaliban él. Ott van. Leparkoltátok a büntudatokat a nappaliban, és ezzel nem igazán engeditek meg magatoknak, hogy éljetez. Folyamatosan körbe táncoljátok a büntudatokat, ami a nappaliban van, ahol éltek.

Néhányatok esetében, mint például Paul esetében is a konyhában van. Hogyan hozzátok be az energiát, hogy tápláljátok és gondozátok magatokat? És ez aztán megmutatkozik a testetekben is, amikor a büntudat a konyhában él.

Vannak, akik a szekrényben tartják a büntudatot. Nem annyira a fürdőszobában. Elég fura, de nincs sok büntudat a fürdőszobában. Szerintem más módokat találtok arra, hogy megszabaduljatok a dolgoktól.

De vegyétek csak szemügyre! Hol van a büntudat? Hol lakik?

És a következő rész pedig az, hogy nem próbáljuk megérteni, nem próbáljuk pszichoanalízis alá venni a büntudatot. Itt az ideje annak, hogy felismerjétek, hogy ez milyen hatalmas nagy játszma, amit játszatok. Nem másét. A saját áldozati játszmátokat játszatok. Áldozat az áldozattal, ember az áldozattal. Ez így többé már nem folytatódhat! Pont! Nem tudtok bemenni és megpróbálni meggyógyítani a büntudatot, mert attól csak még nagyobbá válik. Azzal csak energiát adtok neki, energetizáljátok. De ha egyszer felismeritek, hogy ez egy hatalmas nagy játszma, egy óriási módja saját magatok tesztelésének, és hatalmas módja annak, hogy visszafogjátok magatokat, és egyszerűen csak megszabaduljatok attól a büntudattól, akkor végre szabadon ki tudtok majd emelkedni és szabadon tudtok majd repülni, szárnyalni.

De ti mégis megpróbáltok majd továbbra is ragaszkodni hozzá. Megpróbáltok egy csomót makyózni. Ma ezt végig hallgattátok. Az makyo volt. Elterelés volt. Nem voltak válaszok a kérdésekre. Sok minden volt, és továbbra is ezzel fogtok próbálkozni. Megpróbáljátok ezt az elmétekben megfejteni. „Mivel kapcsolatban érzek büntudatot?” És azt máris garantálom nektek, hogy mindannyiőtoknak vannak problémái a büntudattal. Önmagatok áldozati vagytok. És most itt az ideje annak, hogy abbahagyjátok ezt a játszmát! Ez az a kérdés, amit meg kell válaszolnotok, hogy „Készen állok-e arra, hogy befejezzem azt a játékot, hogy a saját magam áldozata vagyok? Készen állok-e arra, hogy befejezzem a saját magam tesztelését?”

A büntudat egy nagyon furcsa dolog. A büntudat egyedülállóan emberi dolog, legalábbis itt kezdődött el. Ha elmentek más birodalmakba, más létezőkhöz, nekik nincsenek ilyen büntudati dolgaik. Az emberek tényleg tökélyre fejlesztették a büntudatot.

A büntudat először egy ítélezésként kezdődik, ahol az emberi elme megítéli a dolgot, hogy az akkor most jó vagy rossz, helyes vagy téves. – És ebből alakul ki a büntudat, ami onnantól már nem mentális. Hanem érzelmi, és beleárad a vénáitokba. Szó szerint belemegy a vénáitokba, az életetek vénáiba, az energia áramlás és minden más vénáiba. És az a büntudat le fog téged szívni, le fog téged méríteni.

Szintén a büntudat az, ami belevisz benneteket a drámába. Sokan, ha szemügyre veszitek az életeteket, láthatjátok, hogy mindig zajlik benne valamiféle dráma. Közvetlen kapcsolat van a büntudat és a dráma között, mert ha egyszer elkezdetek büntudatot érezni, akkor az elvágja a nagyon is természetes élet, illetve energia áramlást. És akkor muszáj drámáznatok, hogy feltornázzátok újra az energiátokat, aztán pedig büntudatotok lesz a dráma miatt, és ez egy öngerjesztő, ördögi kör.

A lényeg ebben az egészben az, hogy a régen, konkrétan a Szexuális Energia Iskolában beszéltünk arról, amikor valaki a külvilág áldozata vagy bántalmazója. De most már azt kell szemügyre venni, hogyan játszatok ezt az áldozati játszmát magatokkal, a büntudattal.

Ideje ezt elismernetek, amennyiben készen álltok arra, hogy elérkezett az ideje annak, hogy véget vessetek ennek a játszmának. Elég volt a büntudatból! Elég volt a büntudatból, és egy részetek továbbra is ragaszkodni fog hozzá, hogy „Rossz ember voltam, rosszat tettem, éreznem kell a büntudatot.” **Elég legyen!** Ennyi! Vége! Töröljétek tisztára a táblát és ott fognak majd a dolgok a felszínre törni. „Tényleg megtehetem, hogy egyszerűen csak tisztára törölöm a táblát?” És akkor a büntudat meg fog majd szólalni és azt fogja mondani, hogy „Nem, ezt nem teheted meg! Ilyen könnyen nem léphetsz túl rajta. Jó hosszú ideig fog ez tartani. Dolgoznunk kell még rajta. Kezelnünk kell ezt, meg fel kell dolgoznunk, meg ott a belső gyermek, meg minden egyéb.” – Ez olyan, mint egy Nem. **Fejezzétek be ezt a játszmát!**

Akkor csináljunk erre egy merabh-ot, hogy ne legyünk még mentálisabbak ezzel az egészszel kapcsolatban! Vegyünk egy jó mély lélegzetet!

Merabh – a büntudat felrobbantására

Az emberi tapasztalás sok büntudattal jár. (megszólal a zene)

És az egyre csak épül és épül és növekszik, és tényleg nagy áldozattá teszi az embert.

Elérkeztünk erre a pontra, a valódi testet öltött Realizáció pontjára, ahol meg kell hoznotok egy döntést. Egy tudatos döntést kell hoznotok, amelyet a Mesteri rész és az Én Vagyok már ücsörögve vár. És ennek egy tudatos döntésnek kell lennie a részletekről. Be fogjátok fejezni azt a játszmát, amiben önmagatok áldozatai vagytok?

Azt már tudjátok, hogy milyen a külső dolgok áldozatának lenni – a rossz családé, a rossz kapcsolatoké, az üzleti veszteségé, meg minden egyéb dolog áldozatának lenni. Ezen már túlléptünk. Most már csak azt kell meglátnotok, hogy azt a játszmát játszatok, ahol a saját büntudatokat áldozatai vagytok. Nézzétek csak meg, hogy a büntudat milyen életet okozott a számotokra, milyen döntéseket hozatott meg veletek, és hogyan okozta azt, hogy sok dolgot ne élvezetek az életetekben.

Azt mondom, hogy a lehető legrosszabb dolog, amit a büntudattal tehettek az az, ha megpróbáljátok feldolgozni, kezelni, bármilyen módon is, vagy belemerülni, vagy tanácsadásra járni ezzel kapcsolatosan. Mert a büntudat pontosan ezt akarja.

De ha azt mondjátok, hogy „Végeztem azzal, hogy áldozati játszmát játszok magammal! A játszmának vége! Elég volt a büntudatból!” – Robbantsátok fel! Ezért vagyunk itt, hogy ezt most megtegyük! És ez nem vonatkozik az összes emberre! Egyáltalán nem. Ez rólatok szól, rólad, és arról, ahol most tartotok.

Egy elég furcsa módon, de az embereknek, a legtöbb embernek még mindig szüksége van a büntudatra. Szükségük van rá a túlélésük, a személyiségük miatt. Szükségük van a büntudat elemére, ezért hát ez még mindig életük esszenciális részét képezi.

De rátok ez már nem igaz! Nektek már nincs rá szükségetek! Nincs szükségetek arra, hogy leszabályozzátok magatokat, hogy ezzel akadályozzátok meg, hogy ne legyetek rossz emberek.

Nagyon sok büntudati függőség van a Shaumbrákban. Nagyon sok büntudat van a kapcsolatok miatt.

(szünet)

És itt tartunk most, és én azért vagyok itt, hogy a nevén nevezzem a játszmákat.

Vannak elég furcsa spirituális büntudatok, amelyek nagy része az előző életekből ered, ami visszanyúlik egészen Jeshua idejéig, és ahhoz a munkához, aminek az elvégzésre idejöttetek. Sok életet töltöttetek azzal, hogy megpróbáltátok fenntartani a Jeshua időszak bölcsességének a szentségességét. És büntudatokat van amiatt is, amiért ezt nem tudtátok jól csinálni. De a büntudat tárgya nem fontos.

Megpróbálni megfejteni a bűntudatot sem fontos.

Ami fontos itt a kiemelkedés előtt, még mielőtt tényleg megnyílunk, meg kell kérdezzem tőletek – egy hónapig távol voltam – és most fel kell tennem nektek azt a kérdést négyszemközt, egyenként, hogy „Készen állsz-e arra, hogy feladd ezt a játszmát?”

A válasz vagy igen, vagy nem. Ennyi. Igen, vagy nem, minden egyéb opció nélkül. Ne mondjatok semmi mást!

Készen álltok a bűntudat elengedésére, arra, hogy befejezzétek azt, hogy a saját magatok áldozatai vagytok? Mert ez egy hatalmas, óriási játszma, és ez vissza fog titeket fogni!

(szünet)

Talán azt mondjátok, hogy a bűntudat volt az, ami megakadályozta a hibák megismétlését. Vagy esetleg azt is mondhatjátok, hogy a bűntudat egy kicsit a saját magatokra kirótt büntetések. Azt is mondhatjátok, hogy a bűntudatot tényleg egyáltalán nem tudjátok kontrollálni. Az egyszerűen csak ott van, olyan, mint egy démon. Azt is mondhatjátok, hogy az valahonnan máshonnan vagy valaki mástól ered. Nem! Ez az egész csak egy játszma!

(szünet)

És az a nagyon egyszerű kérdés, amit felteszek most a következő: készen álltok-e arra, hogy ne legyetek többé áldozatok? Ennyi az egész. És akkor egyszerűen csak egy pillanat alatt el tudjátok azt engedni! – puff!

(szünet)

Az „áldozat” szót általában a tapasztalásaitokra, a kapcsolataitokra, a külső dolgokra használjátok. Azt mondjátok, hogy valaki más vagy valami rajtad kívül álló helyzet vagy ember áldozati vagytok. De még soha nem hallottam, hogy erről úgy beszéltetek volna, hogy saját magatok – a saját bűntudatotok, szégyenetek áldozatai lennétek. Szégyellitek azt, hogy emberek vagytok! Azt, hogy kiestetek a kegyelemből, eljöttetek ide, erre a bolygóra, és fizikai testet öltöttetek magatokra!

(szünet)

Lefogadom, hogy soha nem gondoltatok még úgy magatokra, mint saját magatok áldozatára. Pedig tudjátok, van ebben valami olyan is, amit tényleg nagyon kedveltetek. Amit tényleg nagyon

szerettetek abban a büntudat érzésben.

És én azért vagyok most itt, hogy ezt a nevének nevezzem!

(szünet)

A büntudat az egyik érdekes érzelmi emberi jellemző. Nagyon ragacsos, tapadós, piszkos, koszos, szégyenteljes, rendkívül alattomos egészen addig, amíg meg nem álltok egy pillanatra és fel nem ismeritek a játszmát. Szereti elhíttetni veletek, hogy tényleg nagyon ragadós – tapad, meg piszkos, ronda, csúnya és alattomos, és egy hátborzongató módon ott mászkál mindenhol a házatokban, a metaforikus házatokban, akár csak a csótányok, a természetek. Szereti, ha ilyeneket gondoltok róla. Szereti elhíttetni veletek, hogy nagyon nehéz tőle megszabadulni, és hogy nem vagytok értékesek, nem vagytok méltóak a dolgokra.

És ti igazából félig-meddig szerettetek ezt az érzést. Igen, igen, szerettetek. Szerettetek a büntudat érzését, máskülönben az nem lenne ott!

Mondok valami mást is a büntudatról. Attól függően, hogy honnan néztek rá, egyben olyan is, mint egyfajta teflon, tudjátok, aminek nem tapad a felülete. Ha nem mentek bele, ha nem próbáljátok meg feldolgozni, meg megfejtetni, ha nem mentek bele annak érzelmi csábításába, akkor olyan, mint a teflon, és akkor nagyon könnyen el tudjátok azt engedni. Csak – *sutty* – és már el is tűnt egy szempillantás alatt!

Tehát egyrésztől ezt nagyon ragacsosnak – tapadósnak, rusnyának is tudjátok érzékelni a házatok zugaiban elrejtőzve. De így nem tudtok tőle megszabadulni. Így az áldozatává váltok, amennyiben ezt a játszmát óhajtjátok továbbra is játszani!

Vagy pedig egyszerűen csak vesztek egy mély lélegzetet, és véget vetek ennek a játszmának, és akkor az már el is távozott. Ennyire gyorsan eltűnt.

Olyan ez, mint az érem két oldala. A ronda, pocskék régi büntudat, ahol áldozatok vagytok, vagy pedig tényleg egyszerűen csak elengedni azt. – *Huss!* És már el is tűnt!

Akkor most még egyszer felteszem a kérdést! A válasz pedig egy egyszerű *Igen* vagy *Nem* legyen! Abbahagyátok már azt a játszmát, hogy saját magatok áldozatai vagytok?

Vegyetek egy jó mély lélegzetet!

A büntudat és a szégyen néha nagyon mélyre hatol. De amikor egy ilyen biztonságos térben tartózkodunk, mint ahogy most is, akkor tényleg a legkönnyebben tudtok elsétálni tőle.

Az emberi résznek ezzel néha nagyon meggyűlik a baja. Küzd vele és azt mondja, hogy „Nem, ezt nem lehet csak úgy elengedni.” vagy azt kérdezi, hogy „De ezt nem tartja számon az Univerzum?” – Nem,

nem tartja számon! Az Univerzum semmit sem tart számon. Csak ti!

Érezetek most egy pillanatra ebbe bele! Éreztétek a Mestert! A Mesteri rész az összes életek bölcsessége.

Érezetek most ebbe bele! A Mester nem tart számon semmit, hanem mindent bölcsességé alakít. A Mester nem ítélkezik, nem bírál.

Az Én Vagyok az maga a tudatosság, és nem rendelkezik a jó és a rossz, a helyes és a téves kézikönyvével. Az Én Vagyok még csak azt sem tudja, hogy mi az a karma, de nem is érdekli. Ezek mind csak az emberi felfogás részei.

Szóval igen, elsétálhattok ettől a büntudattól bármikor, amikor csak akartok. Bármikor, amikor csak azt akarjátok, hogy a játszma véget érjen.

(szünet)

Szeretném, ha megfigyelnétek magatokat ebben a hónapban, a következő Shoudunkig!

Figyeljétek meg, hogy milyen sokszor gondolkoztok erről, és milyen sokszor küzdötök a büntudattal, a szégyennel! Ebből az egészből egy mentális gyakorlatot csináltok, hogy ti mekkora nagy áldozatok vagytok? Történeteket fogtok írni a büntudatról és az áldozatiságról, és aztán meg kiteszitek azokat a szociális vagy közösségi médiára? Mert ha ezeket a dolgokat fogjátok tenni, akkor még mindig abban a ragacsos energiában vagytok. Akkor még mindig benne vagytok a saját játszmátokban. És ez a sajátotok! Senki másé. Akkor még mindig benne vagytok a drámában!

Vagy pedig csak fogjátok magatokat, és kisétáltok belőle. Befejezitek ezt a játszmát!

A játszma befejezésének nincsenek büntetéssel vagy bármi mással járó következményei. Ha itt és most véget vettek neki, attól még nem lesztek se jobb, se rosszabb emberek vagy szellemek. Az nem fog titeket visszahelyezni a Realizációhoz vezető útra, de előrelépést sem jelent.

Vagy véget vettek a játszmának vagy nem. Ennyi. Erről van szó. Vegyetek egy jó mély lélegzetet!

A következő hónapban elkezdjük a Kiemelkedés Sorozatot. És nem csak azt kezdjük felismerni, hogy van szárnyunk, hanem el is kezdjük azt használni! Ezért is van az, hogy most, a Szárnyak Sorozat utolsó Shoudján feltettem azt a bizonyos kérdést! Készen álltok-e arra, hogy véget vessetek az áldozati büntudat játszmának?” Ennyi.

(szünet)

Vegyünk egy jó mély lélegzetet!

(szünet)

Csak éreztetek abba bele, hogy milyen lenne – milyen *lesz majd* – ezt az összes büntudatot egyszerűen csak szélnek eresztetni? És úgy, hogy az többé már nem lesz ott!

(szünet)

És akkor majd másfajta döntéseket fogtok hozni. Az energia áramlásotok meg fog változni. Az a képességetek, hogy kitérjétek a szárnyaitokat, határozottan meg fog változni.

(szünet)

És igen, eleinte egy kis ürességet fogtok érezni magatokban, mintha valami űr lenne bennetek. És ha azt mondjátok, hogy „Elég volt ebből, hogy a büntudat áldozata legyek!” – akkor ott lesz egyfajta üresség, mert annak a térnek egy részét már *nagyon, de nagyon régóta* a büntudat foglalta el.

De annak az űrnek, ürességnek a helyét, igen hamar be fogja majd a tudatosság tölteni, a valódi, igazi érzések, és nem csupán a hamis érzések, hanem a valódi érzések.

A büntudat nagyon nagy teret foglalt el az érzékelő mechanizmusotokban, ezért megakadályozta, hogy tényleg érezni tudjátok azt az összes többi érzéketeket, amikről beszéltünk, megakadályozta, hogy valóban éreztetek, hogy igazán tapasztaljátok!

(szünet)

És olyan nézőpontból tekintetek a büntudatra, amilyenből csak akartok. Megpróbálhatjátok megnézni, hogy honnan ered, vagy hogy miért van ott, vagy hogyan került oda. De ez nem számít!

Vagy véget vettek a játszmátoknak vagy nem. És ez egy óriási nagy játszma! Talán a létező legnagyobb színjáték, amit az ember valaha is előadott. Igen, a büntudat, ahol önmagatok áldozatai vagytok.

(szünet)

Most csak az időt töltöm itt, miközben beleérzek mindannyiótok energiájába. És a zavarodottságtól, a nem komfortos érzésig sőt, még a haragig is eljutottunk – ebben a merahb-ban – tehát a zavarodottságtól, egy kis haragig és egy kis szomorúsáig is eljutottunk.

És most pedig azt érzékelem, hogy sokan vesztek egy mély lélegzetet és egyszerűen csak azt mondjátok, hogy „A játszma már pedig véget ért!”

És ha az elme nem is egészen tudja, hogy melyik dossziéba pakolja be ezt a játszmát, hogy mit is gondoljon erről, ott van bennetek az az intuitív, belső érzés, hogy azt mondjátok, hogy „A játék véget ér. *Nem vagytok hajlandó* ezt tovább játszani!”

Ez nem egy külső játszma. Ez egy belső játszma: a büntudat!

Akkor most vegyünk egy jó mély lélegzetet!

(szünet)

Vegyünk egy jó mély lélegzetet! (a zene véget ér)

Azt mondom, hogy úgy 38%-otok tiszta és egyértelmű választ adott arra a kérdésre, hogy „Készen álltok-e a játszma befejezésére?”

Ez nem valamiféle verseny! A többiek számára nincs semmiféle időkorlát arra, hogy megtegyék, de egy páran még gondolkozni fogtok ezen. Halljátok, ahogy azt mondjátok, hogy „Igen!” Aztán a következő pillanatban meg azt mondjátok, hogy „Nem!” – és azzal máris újra benne vagytok a játszmában! De én 24 órát adok nektek ennek a döntésnek a meghozatalára! Hogy igen vagy nem. És nem akarjuk, hogy ezt túlságosan feldolgozzuk, de a büntudat az egy hatalmas magatokra erőltetett játszma. Ennyi. Egy magatokra vett játszma. Ez megköti az energiátokat és megköti a Realizációtokat. Elengedhetitek ezt úgy, hogy egyszerűen azt mondjátok, hogy „Végeztem a játszmával!” – És aztán pedig nem aggódtok emiatt! Ne dolgozzatok rajta! Az majd megy a

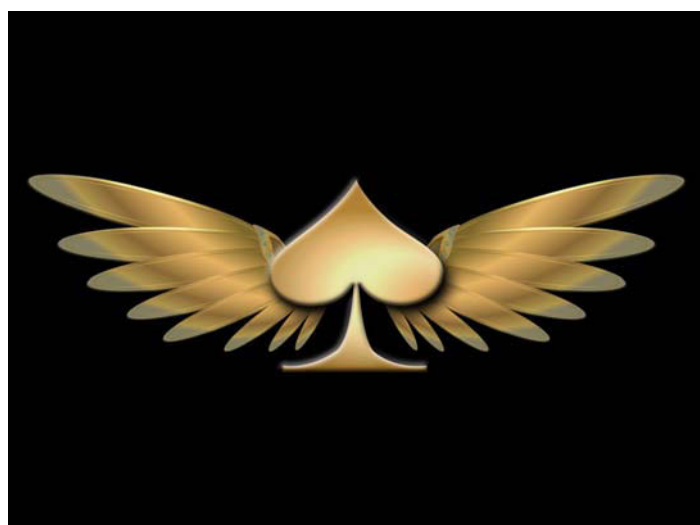
maga útján. Olyan lesz, mint a teflon. De ha mélyen belemerültök és megpróbáljátok azt analizálni, meg minden egyebet csinálni vele, akkor tényleg, de tényleg, nagyon ragacsos-tapadós lesz!

Akkor vegyünk most egy mély lélegzetet! 24 órátok van, hogy meghozzátok a döntést, és utána tovább léptek és jön a Kiemelkedés.

És bárhog is döntötök, ne feledjétek, hogy...

ADAMUS ÉS A KÖZÖNSÉG:...minden jól van a teremtés egészében.

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm. (a közönség tapsol)

CRIMSON CIRCLE

Az Új Energiás Tanítók Globális Szövetsége

www.crimsoncircle.com